

17 Revenirea Domnului Isus (2)

„Iată, El vine cu norii și orice ochi îl va vedea și cei care L-au străpuns;
și toate semințiile pământului se vor jeli din cauza Lui! Da, amin.”

Apocalipsa 1.7

17.7 Derularea în timp a evenimentelor din timpul din urmă

După respingerea lui Mesia Israel a fost pus la o parte pentru un timp. Semnul vizibil pentru aceasta a fost distrugerea Ierusalimului și a Templului în anul 70 după Hristos. Prin aceasta orice serviciu divin a devenit imposibil. Odată cu sfârșitul serviciului jertfelor și cu împrăștierea mondială a iudeilor, sfârșitul definitiv al sistemului iudaic se apropia cu pași măsuțați. Prin aceasta venise timpul pe care Domnul Isus îl vestise deja în Matei 21.43: „De aceea vă spun că Împărăția lui Dumnezeu va fi luată de la voi și va fi dată unei națiuni care va aduce roadele cuvenite.” Să interpretezi acest verset așa ca și cum făgăduința dată lui Israel a fost luată în totalitate și pentru totdeauna înseamnă să nu-l privești în contextul întregii Sfintei Scripturi. Scriptura învață clar, că pentru Israel după un timp de cădere va fi un timp de restabilire (vezi § 8).¹ Tot așa se spune și în Luca 21.24: „Și vor cădea de tăișul sabiei și vor fi duși captivi printre toate națiunile; și Ierusalimul va fi călcat în picioare de națiuni, până se vor împlini timpurile neamurilor.” Cuvântul scurt „până” joacă în profeție un rol deosebit. Matei 23.39 spune: „... până când veți zice”, Isaia 32.15: „... până când Duhul va fi turnat”, și Ezechiel 21.27: „... până nu va veni acela căruia îi aparține dreptatea”. În acest timp intermediar, deci în care casa „... este lăsată pustie” (Matei 23.38), este epoca creștinătății, pe care zadarnic o căutăm în profețiile Vechiului Testament, deoarece Biserica principală nu este subiectul profețiilor Vechiului Testament (vezi § 7).

După ce Biserica (Adunarea) va fi răpită, Domnul va aduce judecata peste Israel (Matei 24.1-44). După aceea poporul Israel nou, curățit va rosti cuvintele: „Binecuvântat fie Cel care vine în Numele Domnului” (Matei 23.39), și va începe timpul pe care Domnul Isus l-a anunțat deja în Matei 19.28: „Adevărat vă spun că voi, care M-ați urmat, când Fiul Omului va șede pe tronul Său de glorie, la înnoirea tuturor lucrurilor, veți șede și voi pe douăsprezece tronuri, judecând cele douăsprezece seminții ale lui Israel”.² Atunci va fi sosit timpul când El va face judecata popoarelor corespunzător comportării lor față de misionarii iudei din timpul de necez (Matei 25.31-46).³

În vorbirea Sa referitoare la timpul din urmă, pe care Domnul Isus o „termină” cu judecarea popoarelor (Matei 26.1), El include toate cele trei grupe (Israel, creștinătatea, popoarele) și dă

---

¹ Ordinea (cădere/restabilire) o găsim de exemplu în Romani 11; 15.8 și versetele următoare; în 2 Corinteni 3.16 și în Osea capitolele 1 și 2. Din Vechiul Testament s-ar putea cita mult mai multe locuri în care după un timp de cădere și părăsire de către Dumnezeu urmează un timp de restaurare și reprimire. Apostolul Pavel exprimă potrivit, când scrie: „... ce va fi primirea lor, decât viață dintre morți?” (Romani 11.15), sau: „Dar, când se vor întoarce [poporul] la Domnul, vâlul va fi înlăturat.” (2 Corinteni 3.16; vezi și § 22.11). Din context se vede, că nu este vorba de iudeu *ca individ*, care de exemplu în timpul de acum vine la credința vie în Mesia, ci totdeauna de o întoarcere *națională* și de o primire *națională*.

² Peste cine să domnească apostolii, dacă, așa cum gândesc unii, nu ar exista o Împărăție de o mie de ani? Dacă în cer ar fi numai *un singur* „fel” de credincioși, deci dacă toți credincioșii din toate timpurile ar avea aceeași poziție, cine să domnească atunci peste cine?

³ Că la această ședință de judecată credincioșii Bisericii nu vor apărea înaintea Domnului, o dovedește Ioan 5.24: „Adevărat, adevărat vă spun că cine aude cuvântul Meu și crede în Cel care M-a trimis are viață eternă și *nu vine la judecată*.” Aceasta înseamnă că credinciosul nu numai nu va fi condamnat, ci că el nici nu vine la judecată!

o schiță scurtă până la începutul Împărăției de o mie de ani. În această „administrare a împlinirii timpurilor” se va sfârși taina voii lui Dumnezeu: Hristos va fi Cap peste toate (Efeseni 1.10).

17.8 Revenirea Domnului în două etape

După părerea multor creștini există numai o singură revenire a Domnului fără mai multe etape. După părerea lor venirea Sa în nori pentru răpirea alor Săi și revenirea Sa pe pământ în putere și glorie are loc în același timp. Ei privesc Matei 24.1-44 ca fiind adresat nouă creștinilor credincioși și așteaptă drept urmare ca credincioșii să treacă prin „necazul cel mare”. Evenimentul următor, pe care noi creștinii credincioși îl așteptăm, ar fi potrivit părerii lor nu revenirea Domnului Însuși, ci necazul cel mare.

În cazul acesta însă speranța și bucuria în viața noastră vor scădea: speranța în revenirea în curând a Domnului va dispărea și bucuria revenirii Sale în mod necesar ar păli printr-o teamă justificată prin năvălirea mai înainte a necazului cel mare, „așa cum nu a fost de la începutul lumii până acum” (Matei 24.21). Prin aceasta bucuria de a fi mântuit de „mânia care va veni” (1 Tesaloniceni 1.10; vezi și 5.9; Romani 5.9), ar fi numai o farsă.

Așa cum am arătat mai înainte, această interpretare nu corespunde contextului, deoarece versetele din Matei 24.1-44 poartă clar caracter iudaic. „Necazul cel mare” este numit categoric în Vechiul Testament „un timp de *necaz pentru Iacov*” (Ieremia 30.7; vezi și Daniel 12.1⁴). Însă comentatorii, care se așteaptă numai la o singură revenire a Domnului, fără să diferențieze etapele diferite ale revenirii Sale, stau și în fața unei alte probleme: ei trebuie să dea un răspuns convingător la întrebarea, pentru ce creștinii credincioși trebuie să treacă prin necaz, cu toate că apostolul Pavel scrie de mai multe ori, că Dumnezeu „nu ne-a rânduit spre mânie” (1 Tesaloniceni 5.9; vezi și 1.10; Romani 5.9). Căci mânia lui Dumnezeu „împotriva oricărei lipse de evlavie și oricărei nedreptăți” (Romani 1.18) se arată tocmai în necazul cel mare.

Că și credincioșii trec prin suferințe și necazuri în drumul lor spre glorie, nu este de tăgăduit, dare aceste suferințe și necazuri nu se compară cu necazul descris în Matei 24.21: un necaz „așa cum nu a fost de la începutul lumii până acum, nici nu va mai fi vreodată.” Prin aceasta însă necazurile personale și suferințele martirilor din zilele trecute sau din prezent, care din pricina Numelui Domnului au fost omorâți și chinuiți, nu trebuie considerate ca fiind lipsite de importanță. Însă în acest loc din Biblie este vorba de un necaz cu totul deosebit, respectiv de o perioadă de timp, și nu de acele necazuri și suferințe despre care apostolii scriu deseori în epistolele lor și de care ei înșiși au avut parte (compară cu Faptele Apostolilor 14.22).

De ce citim în evanghelia după Matei 24 despre revenirea Domnului în putere și mare glorie și de ce se spune că El *Își va pune picioarele pe Muntele Măslinilor* (Zaharia 14.4; compară cu Faptele Apostolilor 1.11)? Aceste afirmații sunt totuși împotriva speranței noastre creștine, aceea de a fi răpiți pentru a întâmpina pe Domnul *în văzduh* (1 Tesaloniceni 4.15-17)? Aceste două aspecte diferite ale revenirii Domnului sunt deja un indiciu clar, că trebuie să fie două etape ale revenirii Sale.

Deoarece speranța noastră creștină constă în aceea, că noi Îl vom întâmpina pe Hristos în văzduh (1 Tesaloniceni 4.17), noi nu vom cădea în capcana unui Hristos fals aflat „în pustiu”

---

⁴ Și în Daniel 12.1 devine clar că este *necazul lui Iacov*, cu toate că această exprimare nu este așa acolo. Menționarea căpeteniei Mihail, îngerul lui Israel, și expresia „poporul tău” ne dau însă indicii clare, că este vorba de Israel.

sau „în cămăruțe” (Matei 24.26). Însă poporul iudeu, care așteaptă pe Mesia al lui *pe pământ*, va fi realmente expus acestui pericol în timpul necazului cel mare, să cadă în cursa unui Mesia fals. Epistola a doua către Tesaloniceni descrie detaliat în capitolul al doilea evenimentele de după răpirea Bisericii și a celor legate de această răpire după luarea Duhului Sfânt de pe pământ. După aceea se va ajunge la o decădere totală a creștinătății necredincioase și vor începe judecățile pe pământ (vezi Apocalipsa începând de la capitolul 6). Într-adevăr nu există două reveniri ale Domnului, dar în Scriptură sunt diferențiate clar două etape ale revenirii Sale: *strângerea noastră împreună cu El* (2 Tesaloniceni 2.1) și *arătarea* (vizibilă) a Domnului (2 Tesaloniceni 2.8).

Apostolul Pavel descrie această revenire de regulă ca *o singură* chestiune, diferențiază însă aceste două etape, prin aceea că mai întâi scoate în evidență o etapă și apoi pe cealaltă. Prima etapă a revenirii lui Hristos – venirea în nori pentru ai Săi – Pavel o descrie în 1 Corinteni 15.51 și versetele următoare; 1 Tesaloniceni 4.15-17 și 2 Tesaloniceni 2.1. Etapa a doua a revenirii Sale – venirea Sa în putere și glorie – el o descrie de exemplu în 2 Timotei 4.8 („... ci și tuturor care iubesc arătarea Sa”) și în 2 Tesaloniceni 2.8 („... prin arătarea venirii Sale”).

17.8.1 Când va fi răpirea?

Cât timp va trece între aceste două etape (compară cu § 17.8) nu se poate deduce cu certitudine din Scriptură, însă vor fi cel puțin 7 ani; cel puțin ultima săptămână-an, despre care scrie profetul Daniel în capitolul 9 (vezi § 18) este între ele. Scriptura nu ne dă nici un indiciu că odată cu răpirea Bisericii încep ultimii 7 ani pe pământ. S-ar putea să treacă un timp cu durată nedeterminată între răpire și începutul ultimilor 7 ani. Tot așa de puțin găsim în Scriptură un indiciu că venirea Domnului Isus în putere și glorie mare va avea loc în ultima zi a celor 7 ani. S-ar putea să fie ceva mai târziu.⁵ Ultima săptămână-an nu are legătură cu Biserica, ci ea este descrisă în Daniel ca un timp care va veni peste *poporul Israel* – peste poporul lui Daniel (compară cu Daniel 9.24). De aceea după părerea noastră Biserica va fi părăsit scena deja *înainte* de a începe judecățile. Căci apostolul Pavel scrie de mai multe ori că Dumnezeu „nu ne-a rânduit spre mânie” (1 Tesaloniceni 5.9), ci ca să fim „mântuiți prin El [Hristos] de mânia lui Dumnezeu” (Romani 5.9).⁶ De asemenea Domnul Însuși ne făgăduiește că noi vom fi păziți „*de*” [= înainte să vină] ceasul încercării, care va veni peste tot pământul locuit” (Apocalipsa 3.10). Acest loc din Scriptură luat în sine nu vorbește despre răpire, dar el sprijină învățătura despre răpire înainte de necaz, tratată în 1 Corinteni 15,51 și versetele următoare; 1 Tesaloniceni 4.15 și versetele următoare și 2 Tesaloniceni 2.1.

---

⁵ Apocalipsa 11 ne conduce la această concluzie, căci Domnul la trei zile după încheierea celei de-a doua jumătăți a ultimei săptămână-an evident încă nu a venit.

⁶ Unii comentatori au propus ca la cuvântul „mânie” noi ar trebui să ne gândim la judecata veșnică în iad. Este într-adevăr adevărat că mânia lui Dumnezeu va rămâne peste oricine care nu crede, dar când epistola către Tesaloniceni vorbește despre „mânia care va veni” (1 Tesaloniceni 1.10), atunci aceasta stă în mod deosebit în legătură cu „ziua Domnului” (1 Tesaloniceni 5.2) și „ziua răzbnării” (Isaia 61.2) precum și cu „mânia Mielului” (Apocalipsa 6.17) și mânia lui Dumnezeu (Apocalipsa 19.15), care va veni peste lumea aceasta (compară cu Romani 1.18).

⁷ Unii comentatori încearcă să dovedească pornind de la textul în limba greacă, că nu este vorba de o păzire „de”, ci ar fi vorba de o păzire „în” sau „din” necaz. Construcția în limba greacă *tereo ek* în locul acesta înseamnă clar „de”, chiar și în comparație cu alte locuri din Scriptură (de exemplu Ioan 17.15), în care ea este folosită. În afară de aceasta nu este o păzire *de încercare* – să observăm bine aceasta! -, ci *de ceasul încercării*, aceasta înseamnă de o perioadă în care are loc încercarea: „... te voi păzi și Eu de ceasul încercării, care va veni peste tot pământul locuit” (Apocalipsa 3.10).

În Vechiul Testament vedem prezentată simbolic păzirea credincioșilor creștini „de” mânia lui Dumnezeu în Enoh, care prin umblarea lui cu Dumnezeu a fost cruțat *înainte* de judecăți, deci înainte de potop: „... și nu a mai fost, pentru că Dumnezeu l-a luat” (Geneza 5.24), aceasta înseamnă, Dumnezeu l-a răpit (compară cu Evrei 11.5). Noe dimpotrivă, care este o imagine a rămășiței din ultimele zile, va fi păzit de Dumnezeu în trecerea *prin* potop (un simbol al necazului). În același fel o rămășiță credincioasă în Israel va rămâne păzită la trecerea prin judecăți; aceasta este împlinirea profeției din Zaharia 13.8,9: „Și va fi așa: «În toată țara», zice Domnul, «două părți din ea vor fi nimicite, vor muri, dar a treia parte va rămâne în ea. Și voi duce această a treia parte în foc și îi voi lămuri cum se lămurește argintul și îi voi încerca așa cum se încercă aurul. Ei vor chema Numele Meu și Eu le voi răspunde. Eu voi zice: «Acesta este poporul Meu!» Și ei vor zice: «Domnul este Dumnezeul meu!»“

Un alt model al acestor lucruri, care într-adevăr nu dovedesc această învățătură, însă cel puțin o susțin, îl găsim de asemenea în Apocalipsa 4.1, unde Ioan aude un glas spunând: „Suie-te aici”. Înainte ca începând cu capitolul 6 să fie descrise judecățile asupra pământului, Ioan este răpit în cer, pentru ca de acolo să trăiască această scenă a judecăților. În capitolele 2 și 3 din Apocalipsa ne este arătată mărturia creștină pe pământ: în scrisorile deschise adresate celor șapte Biserici vedem prezentată pe scurt istoria Bisericii. Și la sfârșitul timpului Bisericii se spune: „Suie-te aici!” Chiar dacă nu este o dovadă a răpirii în sine, totuși se bucură fiecare, pentru care aceste corelații în Scriptură au devenit prețioase, că Biserica va fi răpită înainte de a începe judecățile asupra pământului.

Aceia, care nu cred în răpirea înainte de necaz, cer un loc din Biblie care învață clar, că răpirea va avea loc înainte de necaz, pentru ca creștinii credincioși să rămână păziți de judecata lui Dumnezeu. Însă din ce motiv să vrea Dumnezeu să ducă pe creștinii credincioși în judecata pe care o va lăsa să vină asupra pământului? Există un loc în Biblie pentru afirmația că Biserica trebuie să treacă prin necaz și judecăți? Cine neliniștește pe credincioși printr-o astfel de afirmație, el însuși trebuie să arate un loc clar din Scriptură pentru afirmația sa. Probabil unii vor gândi că vor putea argumenta cu vorbirea referitoare la timpul din urmă din evanghelia după Matei 24. În §§ 17.1 – 17.4.4 dovedim că în acest pasaj nu este vorba de Biserică, ci de Israel. Până acum nu am putut găsi în literatura referitoare la această temă nici o dovadă biblică că Biserica trebuie să treacă prin necazul cel mare.

Fără îndoială Domnul Isus ne-ar fi făcut cunoscut dacă Biserica ar trebui să treacă cu adevărat prin ceva așa de înfiorător cum este necazul cel mare. Însă El ne mângâie: „Să nu vi se tulbure inima ... Dacă nu ar fi așa, v-aș fi spus” (Ioan 14.1,2). Să dea El rămășiței credincioase a poporului Său pământesc pe multe pagini din Psalmi și din cărțile profetice ajutor, mângâiere și învățătură referitoare la timpul de necaz, în timp ce mireasa Lui cerească nu este pregătită nici măcar cu o frază în privința că ea ar trebui să îndure un timp îngrozitor al mâniei lui Dumnezeu? Dimpotrivă, Pavel mângâie de mai multe ori pe credincioși, că Dumnezeu „nu ne-a rânduit spre mânie” (1 Tesaloniceni 5.9; compară cu 1.10; Romani 5.9). Însă noi ca creștini vom suferi „din pricina dreptății” (1 Petru 3.14) și va trebui să îndurăm „necazuri” (de exemplu 2 Corinteni 4.17; Faptele Apostolilor 14.22). Însă aceste suferințe din pricina dreptății sunt, așa cum scrie Petru, altceva decât mânia lui Dumnezeu, când judecățile se vor dezlănțui în necazul cel mare, care nu se va asemăna cu nimic (Matei 24.21).

17.8.2 Răpirea înainte de necaz – învățată începând din anul 1830?

În această carte nu ne vom ocupa mai în detaliu cu învățătura referitoare la răpire înainte de necazul cel mare; în alte locuri tratăm această temă detaliat.⁸ Deseori se încearcă să se discrediteze această învățătură, prin aceea că i se atribuie o istorie de început care nu corespunde realității. Această învățătură ar fi apărut abia în anul 1830 cu apariția „mișcarea fraților”, în mod deosebit prin J. N. Darby. Însă deja apostolul Pavel, în prima lui epistolă pe care a scris-o (1 Tesaloniceni) a dat învățătură cu privire la răpire. Desigur și Pavel a cunoscut numai *o singură* revenire, însă în epistolele sale el scoate în evidență o dată prima etapă a revenirii lui Hristos, și altă dată a doua etapă. În 2 Tesaloniceni el tratează ambele etape într-un capitol.⁹

Nu este de mirare, că învățătura despre răpire înainte de necazul cel mare a fost uitată repede, căci deja Pavel socotea că „după plecarea [sa] vor intra lupi răpitori” și aceasta chiar „dintre voi [aceasta înseamnă dintre creștini] ... se vor ridica oameni vorbind lucruri stricate” (Faptele Apostolilor 20.29,30). Așa cum am spus deja mai înainte (vezi § 17.5.2) o caracteristică a epocii creștine este că s-a neglijat învățătura despre revenirea Domnului și în cele din urmă a fost complet uitată (vezi Matei 14.45 – 25.30).¹⁰

Un mare pericol al timpului nostru constă tocmai în aceea, că noi numai (respectiv, în mod deosebit) de aceea considerăm ceva adevărat, pentru că este așa de vechi și nu pentru că așa stă în Scriptură. Noi ar trebui să nu intrăm în „curșa gabaoniților” (vezi Iosua 9).¹¹ Ceea ce este vechi nu totdeauna este bun, și de asemenea ce este nou nu este niciodată din principiu rău. Totul, fie vechi sau nou, trebuie verificat pe baza Cuvântului lui Dumnezeu. Pe lângă aceasta trebuie să se țină seama și de darurile învățătorilor, pe care Domnul i-a dat Bisericii Sale – în vechime și astăzi -, căci ele sunt necesare pentru „desăvârșirea sfinților” (Efeseni 4.12).

Mereu se afirmă că învățătura despre răpire înainte de necazul cel mare a fost deja învățată în primele secole după Hristos prin Pseudo-Ephraem. Pentru aceasta se face referire la citatul următor din predica sa cu titlul „Despre timpul din urmă, despre antihrist și sfârșitul lumii sau o predică despre sfârșitul lumii”:

De aceea principal noi ar trebui să încercăm să înțelegem, frații mei, ce se va petrece în curând sau ce urmează să aibă loc ... De ce nu respingem noi atunci orice grijă pentru eforturile lumești și să ne pregătim să [sic!] întâmpinăm pe Domnul Isus Hristos, pentru ca El să ne scoată din confuziile, care biruie lumea întregă

---

⁸ Vezi în internet sub: <http://www.soundwords.de/strichwortsuche.asp?stichwortid=74>.

⁹ Profetul Daniel vorbește despre cunoștința din timpul din urmă: „Și tu, Daniele, ascunde cuvintele acestea și pecetluiește cartea până la timpul sfârșitului. Mulți vor alerga încoace și încolo și cunoștința va crește” (Daniel 12.4). Acest verset desigur nu dovedește corectitudinea dispensaționalismului, dar el dovedește ca fiind absurd (ad absurdum) acel argument că această învățătură ar fi dubioasă și trebuie respinsă, pentru că ea nu ar fi fost cunoscută pe toată perioada istoriei Bisericii.

¹⁰ Și multe alte învățături biblice, de exemplu învățătura despre îndreptățirea prin credință, au fost date uitării.

¹¹ Gabaoniții au înșelat poporul Israel, prin aceea că ei au dat impresia că ei ar fi venit de foarte departe și de mult timp erau în călătorie. Ei au folosit saci vechi pentru măgarii lor, burdufuri pentru vin uzate, încălțăminte cârpită, haine vechi și pâine uscată și mucegăită. Planul lor le-a reușit, mai marii poporului Israel s-au lăsat înșelați și au căzut în viclenia gabaoniților (vezi Iosua 9.3-5).

[sic!] ... Căci toți sfinții și aleșii lui Dumnezeu vor fi adunați înainte de timpul de necaz, care va veni, pentru ca ei niciodată să nu trebuiască să vadă confuziile, care vor birui lumea din cauza păcatelor [sic!].¹²

Din cuvintele „să ne scoată din confuzii” și „vor fi adunați înainte de necaz” Thomas Ice și Timothy Demi deduc că aici este vestită răpirea înainte de necaz.¹³ Această părere o are și Hitchcock.¹⁴ Dar dacă se citește predica lui Pseudo-Ephraem în context nu se poate neapărat deduce sensul pe care autorii citați mai înainte îl dau predicii. Mai degrabă devine clar, că Pseudo-Ephraem ce-i drept în acest citat se gândește la Apocalipsa 12.14¹⁵; așa scrie el: „... dar aceia care călătoresc prin pustie, deoarece ei fug de fața șarpelui, își pleacă genunchii înaintea lui Dumnezeu, precum mieii ... și sunt menținuți în viață prin salvarea Domnului și în timp ce ei umblă singuri și părăsiți, mănâncă ierburi.”¹⁶ În continuare el scrie despre timpul de necaz, că „în zilele acelea oamenii nu vor fi înmormântați, nici creștinii nici învățătorii falși nici iudeii nici păgânii, căci de frică și groază nu este nimeni acolo ca să-i îngroape”.¹⁷ Deci după părerea lui în timpul de necaz creștinii vor fi încă pe pământ, dar ei sunt adunați de Domnul în pustie, ca să rămână cruțați de judecata necazului. Este deci foarte îndoielnic, că Pseudo-Ephraem a învățat cu adevărat că răpirea – „pentru a-L întâmpina pe Domnul în văzduh” (1 Tesaloniceni 4.17) – va avea loc înainte de necaz, așa cum această noțiune este înțeleasă astăzi de creștinii credincioși.

Morgan Edwards dimpotrivă, care a trăit în secolul 18, susținea într-adevăr existența unei răpiri înainte de necaz. Însă el nu credea, ca Darby, că răpirea este posibilă în orice moment. De asemenea nu există nici puncte de reper să se presupună că Darby a cunoscut textul lui sau că a fost influențat prin Edwards. Scrierile lui Edwards și Darby dovedesc că amândoi au ajuns la învățătura referitoare la răpire înainte de necaz pe baza reflecțiilor diferite: Morgan Edwards a ajuns la această concluzie prin metoda interpretării literare a Scripturii; la Darby era cunoașterea despre a-fi-în-Hristos cea care i-a format înțelegerea adevărului dispensațional inclusiv învățătura despre răpire înainte de necaz. Astfel el scrie următoarele într-o scrisoare adresată profesorului Tholuck:

În sfârșit am înțeles, că eu sunt unit cu Hristos în cer și că de aceea poziția mea înaintea lui Dumnezeu este reprezentată de Hristos Însuși. Pe lângă aceasta a trebuit să ajung la concluzia că cu privire la Dumnezeu nu era vorba de *eu-l meu nenorocit*, care m-a împovărat șase sau șapte ani din cauza cerințelor Legii. Eu am recunoscut deci, că Biserica lui Dumnezeu, așa cum o vede El, poate fi constituită numai din aceia care sunt uniți cu Hristos în felul acesta. În contrast cu aceasta, creștinătatea este, așa cum ea se prezintă în exterior, în realitate lumea. Ea nu poate fi privită ca „Biserica”, numai cu privire la responsabilitatea ei, care este legată cu poziția pe care ea a mărturisit că a luat-o – un punct foarte important. În același timp am văzut că creștinul, care își are locul în Hristos în cer, așteaptă numai venirea Salvatorului, ca să fie strămutat în gloria care este deja partea lui în Hristos.

Din aceasta rezultă clar că baza pe care Darby a învățat cu privire la adevărul dispensațional nu era diferențierea între Israel și Biserică. Punctul principal era cunoașterea faptului că

---

¹² M. Hitchcock, *Könnte die Entrückung heute stattfinden?*, Hünfeld (Christlicher Mediendienst) lipsește anul apariției, pag. 117.

¹³ În *The Rapture and Pseudo-Ephraem*, Biblioteca Sacra, Iulie-Septembrie, 1995, pag. 1-13.

¹⁴ Compară cu M. Hitchcock, *Könnte die Entrückung heute stattfinden?*, Hünfeld (Christlicher Mediendienst) lipsește anul apariției, pag. 117.

¹⁵ „Și i-au fost date femeii cele două aripi ale vulturului celui mare, ca să zboare în pustiu, la locul ei, acolo unde trebuia să fie hrănită un timp și timpuri și jumătate de timp, departe de fața șarpelui.”

¹⁶ Pe http://en.wikipedia.org/wiki/Apocalypse_of_Pseudo-Ephraem (tradus) [13.05.2009].

¹⁷ Idem

poziția credinciosului este în cer, deoarece Hristos este în cer și credinciosul este „în Hristos”. Din acest motiv și poziția Bisericii este cerească. Această poziție cerească era adevărul care pătrundea în toate, care a influențat pe Darby. Așa cum se poate vedea din citatul de mai înainte, Darby și-a întemeiat siguranța mântuirii lui pe această realitate. Pe baza cunoașterii acestui adevăr despre poziția cerească a creștinului, Darby a recunoscut că Domnul poate reveni în orice moment (vezi citatul). Mai târziu Darby a diferențiat în sfârșit între Israel, care are o chemare pământească, și Biserică, care are o chemare cerească, și a cunoscut celelalte elemente ale adevărului dispensațional. Atunci s-a auzit din nou strigătul de la miezul nopții: „Iată, Mirele!” (Matei 25.6; vezi și § 17.5.2.3). Creștinilor li s-a strigat acum din nou, după un timp lung de somn – ca și primilor creștini prin Pavel –, că Domnul poate veni în orice moment și că venirea Lui este foarte aproape. Chiar și criticii recunosc că învățătura lui Darby despre dispensaționalism a marcat teologia în cercurile evanghelice și până astăzi ea exercită influență mare în ele.

17.9 „Eu vin curând”

Este deci chiar așa de important dacă noi vedem revenirea lui Hristos într-o singură etapă sau în două etape? Nu este esențial, că noi toți vom fi cândva odată la Domnul? Da, avem mult de pierdut, dacă noi nu împărțim venirea Domnului în două etape: pe de o parte nu înțelegem că credincioșii Bisericii conform cu epistola către Efeseni au primit o poziție de frunte deosebită față de credincioșii tuturor veacurilor. Noi vom fi cu atât mai mulțumitori cu cât recunoaștem „ce este speranța chemării Lui, ce este bogăția gloriei moștenirii Lui în sfinți” (Efeseni 1.18). Acestei chemări îi aparține și faptul că urmare acestei poziții de frunte noi nu va trebui să suferim mânia lui Dumnezeu și prin aceasta să nu mergem în judecată, în necaz. Pe de altă parte pierdem o parte din speranța revenirii *în curând* a Domnului și, dacă așteptăm răpirea după necazul cel mare, ne vom teme chiar de venirea necazului.¹⁸ Cât de ușor pierdem atunci nu numai speranța în revenirea Sa, ci devenim somnoroși și indiferenți și stăm chiar în pericol să vorbim ca robul cel rău: „Stăpânul meu întârzie să vină” (Matei 24.48; compară cu Luca 12.45), și să adormim ca cele zece fecioare.

Realmente aceasta a avut loc în istoria creștinătății. Cine mai vorbește astăzi despre revenirea Domnului? Cine mai așteaptă ca Domnul lui să vină *curând*? Cine mai consideră că venirea Lui ar putea fi astăzi? Câte cântări contemporane mai vorbesc despre venirea Domnului pentru ai Săi?

Dacă noi așteptăm revenirea Domnului numai la *un anumit singur moment*,¹⁹ trebuie neapărat să aibă loc anumite evenimente, *înainte* ca Domnul să *poată* veni. Dar dacă aceste evenimente (încă) nu au loc sau nu se recunosc clar, apare repede gândul că durează mult până revine Domnul și de aceea noi am putea trăi așa cum ne place, deci umblarea noastră nu ar fi așa de importantă – un gând care foarte ușor poate apărea în natura noastră păcătoasă! Domnul voia ca noi să-L așteptăm venind curând (vezi Apocalipsa 3.11; 22.20), și speranța în revenirea în curând ne va impulsiona să fim atenți în umblarea noastră și „să ne curățim de orice întinare a cărnii și a duhului” (2 Corinteni 7.1), pentru ca noi la venirea Sa să nu fim preocupați cu lucruri care nu I-ar putea place.

---

¹⁸ Mulți reprezentanți ai teologiei legământului (n. tr.: direcție teologică în protestantism) și în mod deosebit adepții posttribulaționismului susțin concepția că Domnul Isus nu ar putea reveni în orice moment pentru răpire, ci mai înainte trebuie să fie îndeplinite anumite premise: după părerea unora vestirea Evangheliei tuturor popoarelor, după părerea altora, necazul cel mare.

¹⁹ Prin aceasta este vorba că răpirea Bisericii și revenirea Domnului în putere și glorie ar avea loc în același moment, deci că ar exista *un singur moment* al revenirii Domnului.

Într-adevăr și creștinii, care nu cred că răpirea va avea loc înaintea necazului, vorbesc că noi ar trebui să așteptăm pe Domnul, și să ne sfințim și să ne pregătim, însă speranța în venirea *în curând* a Domnului se mută totuși fără discuții în viitorul îndepărtat. Chiar dacă noi ca creștini așteptăm ca înainte de revenirea Domnului pentru ai Săi Evanghelia trebuie să fie vestită la lumea întreagă, vom avea totuși o altă atitudine față de lume decât dacă noi ca creștini așteptăm să fim luați „curând” de pe pământ, pentru ca să fim totdeauna la Domnul. În primul caz revenirea este în viitorul îndepărtat: „... cum socotesc unii că este o întârziere” (2 Petru 3.9), sau: „Stăpânul meu întârzie să vină” (Luca 12.45). În cazul al doilea este clar că Domnul poate reveni în orice moment. Aceasta va avea o influență foarte practică asupra vieții noastre – *ar trebui* cel puțin să aibă.

Nu vrem noi să ne lăsăm impulsionați de exemplul credincioșilor din Tesalonic? Întoarcerea lor la Dumnezeu s-a arătat prin *slujirea pentru Dumnezeu și așteptarea Fiului Său din cer* (1 Tesaloniceni 1.9,10). Și apostolul Pavel aștepta ca răpirea să aibă loc în timpul vieții sale:²⁰ „... noi cei vii, care rămânem până la venirea Domnului” (1 Tesaloniceni 4.15).²¹

17.10 Răpirea – o necesitate

Răpirea înainte de necaz și prin aceasta înainte de începutul ultimei săptămână-an (vezi Daniel 9), când Dumnezeu va relua legătura cu Israel, este necesară și din alte motive: chemarea pământească, pe de o parte, și chemarea cerească, pe de altă parte sunt așa de diferite, că ele nu pot exista simultan pe pământ. Ele trezesc așteptări pentru viață total diferite, da, chiar contrare.

Chemarea pământească are a face cu făgăduințe de binecuvântare și speranțe pentru pământ; însă chemarea cerească are a face cu făgăduința binecuvântării cerești pentru Biserică și cu poziția binecuvântată în Hristos și așteptarea Sa, ca să fim la El în casa Tatălui. Așteptarea unora este îndreptată spre venirea Domnului pe pământ; speranța celorlalți dimpotrivă este îndreptată spre întâlnirea lor cu Domnul în nori (1 Tesaloniceni 4.17): răpirea. Unii (rămășița credincioasă a lui Israel) vor predica Evanghelia Împărăției în viitor în timpul necazului cel mare. Ei vestesc un Mesia care este gata să vină, și anume cu judecată, pentru ca imediat după aceea să instaureze Împărăția Sa pe pământ și să binecuvânteze pe toți oamenii; ceilalți (Biserica) predică în prezent Evanghelia harului și că credinciosul are dreptul deja acum să șadă împreună „în locurile cerești în Hristos Isus” (Efeseni 2.6) și în curând va intra în cer cu un trup glorificat. Unii trăiesc, atâta timp cât Domnul nu a venit încă în Împărăția Sa, într-o poziție înaintea lui Dumnezeu, în care ei trebuie să se teamă de mânia lui Dumnezeu; ceilalți se știu primiți ca fii și au făgăduiala lui Dumnezeu, că El „nu i-a rânduit spre mânie”, ci „spre dobândirea mântuirii” (1 Tesaloniceni 5.9). Unii nu știu, dacă nu cumva din cauza păcatelor lor Mesia totuși în cele din urmă nu va veni, ceilalți se odihnesc conștienți că sunt în Hristos Însuși.

Chiar dacă în Scriptură nu am găsi nimic despre răpirea Bisericii înainte de necazul cel mare și despre constituirea unei rămășițe iudaice în timpul necazului cel mare, totuși trebuie să

---

²⁰ Aceasta nu este contrazisă nici de Filipeni 1.21-24: acolo este vorba numai de faptul că apostolul considera câștig plecarea și a-fi-la-Hristos.

²¹ Alte locuri din Scriptură, din care rezultă că apostolii așteptau revenirea în curând a Domnului: Romani 13.11,12; 16.20; 1 Corinteni 15.51,52; Filipeni 4.5; 1 Tesaloniceni 4.16,17; Evrei 10.24,25,37; Iacov 5.8; 1 Petru 4.7; 1 Ioan 2.18.

ajungem la următoarea concluzie: este imposibil ca aceste două așa de diferite poziții, chemări și speranțe să existe simultan pe pământ.

17.11 Evenimentele din timpul din urmă – privire de ansamblu

Să rezumăm încă o dată pe scurt așteptările noastre și să continuăm tabloul în continuare până la starea veșnică (vezi fig. 15 de la sfârșitul paragrafului). În evanghelia după Matei capitolele 24 și 25 am văzut derularea următoare: Domnul Isus vorbește întâi despre distrugerea Templului din Ierusalim, care a avut loc literalmente în anul 70 după Hristos. După aceea se adresează ucenicilor ca reprezentanți ai rămășiței credincioase viitoare în Israel și le explică care vor fi semnele venirii Sale și evenimentele de la împlinirea veacului. El vorbește despre necazul cel mare și despre pericolul de a fi înșelat prin Hristoși falși. Însă El le amintește și de făgăduințele date prin profeți pentru Israel: revenirea lui Mesia în putere și glorie mare.

În locul acesta expunerea de idei, preocuparea cu poporul Israel, este întreruptă prin descrierea epocii creștine. Într-adevăr și în această intercalare se vorbește despre revenirea Domnului, însă aici nu este vorba de arătarea *Împăratului* în glorie și putere, ci (în parabola despre cele zece fecioare) de venirea *Mirelui*. Când Dumnezeu va ajunge la sfârșit cu planurile Sale referitoare la Biserică, când „va intra plinătatea națiunilor” (Romani 11.25), Biserica va fi răpită de pe pământ în cer. După aceea Dumnezeu se va ocupa iarăși în mod deosebit cu poporul Său Israel.

Începând cu Matei 25.31 imaginea profetică referitoare la evenimentele de pe pământ este reluată din nou: înainte ca Domnul Isus să vină în putere și glorie și să șadă pe tronul Său (Matei 25.31), ca să judece popoarele, El va fi încheiat și cu mărturia creștină pe pământ.²² După timpul acesta, cu *Împărăția* de o mie de ani a păcii începe pentru poporul Israel timpul binecuvântării făgăduite. Însă și națiunile vor fi atunci binecuvântate, și anume prin Israel. Ele chiar vor veni pentru ca împreună cu poporul Israel să se închine lui Dumnezeu (Isaia 2.2,3). Dumnezeu va face Numele Său mare pe pământ, care va fi curățit prin judecățile din timpul de necaz, și pentru om și creație va începe un timp de binecuvântare de neimaginat, despre care profeții au prorocit deja demult (de exemplu Isaia 65.20; Zaharia 8.4-8): un timp în care „creația însăși va fi eliberată de robia stricăciunii” (Romani 8.21; vezi și § 22.10). Acest timp este numit în epistola către Evrei și epistola către Efeseni *veacul viitor* (Efeseni 1.21; Evrei 2.5; 6.5). Potrivit cu Apocalipsa 20 acest timp minunat al binecuvântării pentru creație și creatură va dura o mie de ani. Nu este nici un motiv, ca acest timp să nu se înțeleagă în sens literar.²³

În timpul acesta diavolul va fi legat (Apocalipsa 20.1-3), așa că el nu va mai putea înșela națiunile (vezi § 20). De aceea ele vor putea veni de bună voie la Ierusalim (vezi Isaia 2.2-4),

---

²² Această mărturie creștină constă după răpirea credincioșilor adevărați înainte de necazul cel mare numai din mărturisitorii falși ai creștinătății. Dumnezeu va trimite acelora care au cunoscut deja Evanghelia, dar nu au primit-o „o lucrare de rătăcire, ca ei să creadă minciuna, ca să fie judecați toți cei care nu au crezut adevărul, ci au găsit plăcere în nedreptate” (2 Tesaloniceni 2.11,12).

²³ După convingerea noastră această perioadă de timp va cuprinde cel puțin o mie de ani. Primii oameni au ajuns după căderea în păcat numai aproximativ la o vârstă de o mie de ani (vezi Geneza 5). Însă cu certitudine pe pământul restabilit va fi depășit tot ceea ce a fost, chiar și vârsta oamenilor. În *Împărăția* păcii oamenii născuți din nou, care au intrat în viață în această *Împărăție*, vor avea o vârstă mai mare decât cea a oamenilor de la începutul istoriei omenirii, când pământul după căderea în păcat stătea deja sub blestem. Căci la vârsta lor la intrarea în *Împărăția* păcii se adună cei o mie de ani ai *Împărăției* păcii. Deoarece ei sunt credincioși nu vor muri în timpul *Împărăției* de o mie de ani ca păcătoșii rebeli (vezi Psalm 101.8)

ca să se închine Dumnezeului lui Israel. După o mie de ani diavolul va fi lăsat liber pentru scurt timp, se va declanșa un ultim război și pământul se va descompune prin ardere. Atunci va fi sosit timpul pentru un pământ nou și un cer nou (Apocalipsa 21.1 și versetele următoare); potrivit cu 2 Petru 3.12 aceasta este *ziua lui Dumnezeu* (veșnicia), care urmează după *ziua Domnului* – aceasta este domnia lui Hristos pe pământ pentru o mie de ani.²⁴

Dumnezeu a încheiat pe pământ istoria Sa cu Israel. În sfârșit El a fost desăvârșit glorificat în sfera pământescă în Hristos. Dumnezeu a ajuns la țelul Său și cu Biserica: ea este centru sferei cerești, în care El se glorifică în Hristos. În toată veșnicia Biserica va reflecta gloria Domnului. Ca „noul Ierusalim” Biserica („soția Mielului”; Apocalipsa 21.9) va fi cortul (vezi § 16.4.3) lui Dumnezeu la oameni. Deci în starea veșnică vor exista aceste două grupe : „*noul Ierusalim*” și grupa „*la oameni*” (Apocalipsa 21.3).

Ce diferențe între aceste două grupe văd aceia care consideră că Biserica exista deja de la începutul lumii, deci începând cu Adam și nu abia de la Rusalii? Cine aparține conform acestei interpretări grupei de „oameni” și din ce fel de oameni este constituit „noul Ierusalim”? După convingerea noastră grupa „oamenilor” constă din credincioșii *tuturor* epocilor, în afara celor care aparțin timpului harului. *Adevăratul Israel al lui Dumnezeu* (ca popor) nu va mai ocupa în veșnicie o poziție deosebită. Aceasta nu surprinde nicidecum, căci toate făgăduințele cu privire la Israel erau de natură pământescă și vor fi împlinite în Împărăția păcii.²⁵ În veșnicie Biserica va ocupa această poziție deosebită ca și cort al lui Dumnezeu (compară cu Apocalipsa 21.1-5). Cursul evenimentelor în legătură cu taina, care era în inima lui Dumnezeu înainte de întemeierea lumii, va fi încheiat și „înțelepciunea nespuse de felurită a lui Dumnezeu” va fi văzută de toți (compară cu Efeseni 3.8 și versetele următoare). Biserica va fi în toată veșnicia „spre lauda gloriei Sale” (Efeseni 1.6,12). Ne-a copleșit acest adevăr vreodată în așa fel că noi ca și Pavel am mulțumit lui Dumnezeu pentru planul Său și L-am adorat pentru aceasta?

„Pentru aceasta îmi plec genunchii înaintea Tatălui, din care este numită orice familie, în ceruri și pe pământ, ca să vă dea, după bogățiile gloriei Sale, să fiți întăriți cu putere, prin Duhul Său, în omul dinăuntru, ca Hristos să locuiască prin credință în inimile voastre, fiind înrădăcinați și întemeiați în dragoste, ca să fiți deplin în stare să înțelegeți împreună cu toți sfinții care sunt lărgimea și lungimea și adâncimea și înălțimea; și să cunoașteți dragostea lui Hristos, care întrece cunoștința, ca să fiți umpluți până la toată plinătatea lui Dumnezeu. Iar a Celui care poate să facă nespuse mai mult decât toate câte cerem sau gândim noi, potrivit puterii care lucrează în noi, a Lui fie gloria în *Adunarea* în Hristos Isus, *pentru toate generațiile veacului veacurilor!* Amin.” (Efeseni 3.14-21).

---

²⁴ Pentru noi creștinii credincioși veșnicia începe deja odată cu venirea Domnului pentru răpire. Din acest motiv Petru vorbește despre „intrarea în *Împărăția eternă* a Domnului și Mântuitorului nostru Isus Hristos” (2 Petru 1.11). Însă misiunile în *Împărăția* de o mie de ani și în starea veșnică vor fi total diferite.

²⁵ A. Pieters, J. H. Gerstner, ... *recht (zer)teilen das Wort der Wahrheit*, Hamburg (Reformatorischer Verlag Beese) 1994, pag. 61. Pe paginile 62-63 Gerstner reproșează dispensaționaliștilor că răspândesc învățături false grosolane, deoarece ei ar despărți poporul lui Dumnezeu, după părerea lor, acel *un singur trup*. Însă așa cum am descris mai înainte, nu dispensaționaliștii fac această deosebire, ci Cuvântul lui Dumnezeu. Pe de altă parte Pieters și Gerstner nu înțeleg că trupul lui Hristos există abia începând cu Rusaliiile (1 Corinteni 12.13) și că prin aceasta credincioșii Vechiului Testament nu pot fi parte a acestui un singur trup.

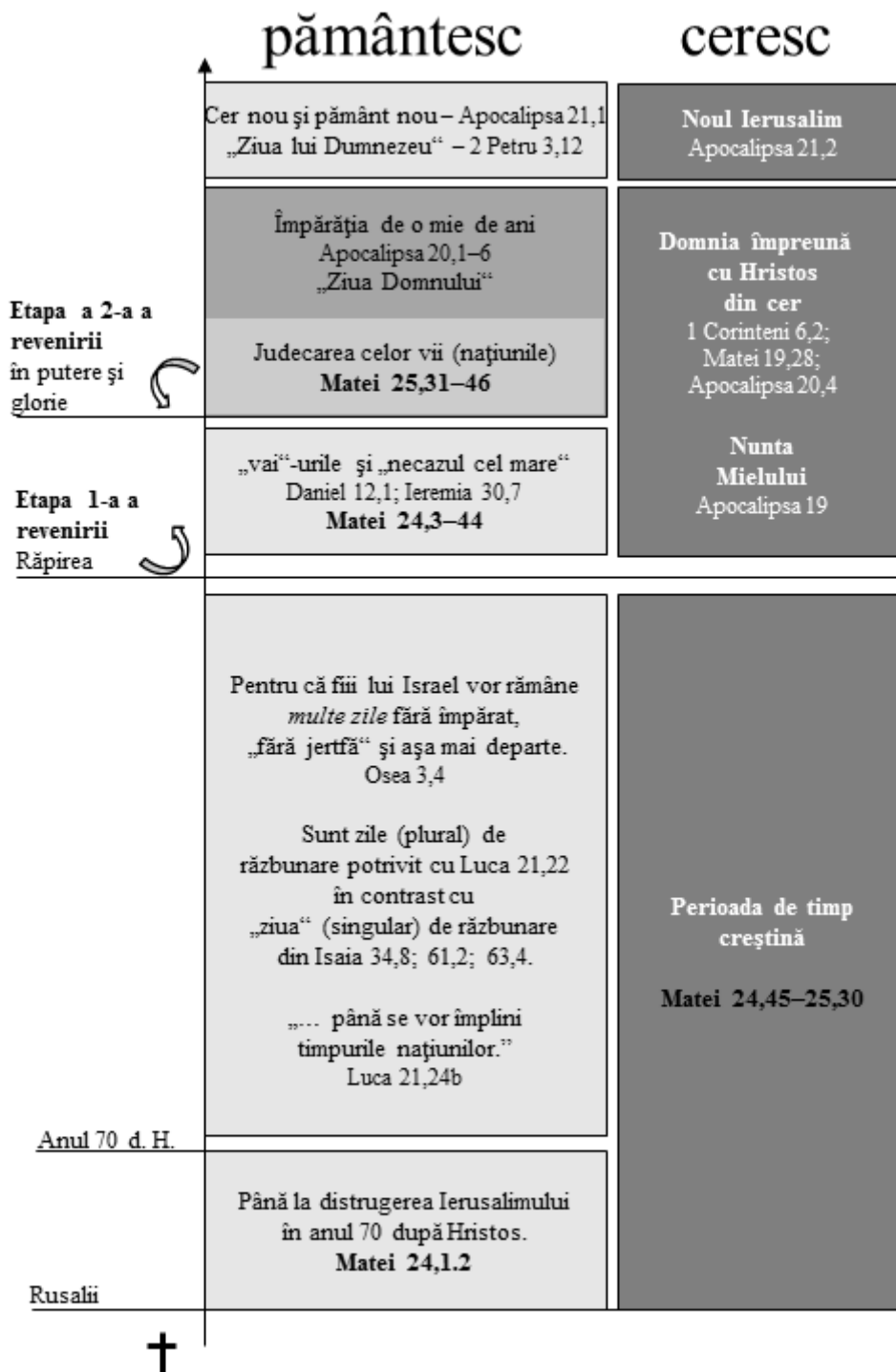

Fig. 15. Privire de ansamblu Matei 24.1 – 25.46

17.12 Completări și întrebări

17.12.1 Cuvântul „până” în Matei 23.39

R. Senk scrie:

Matei 23.39 nu este o făgăduință, că Israelul național la parusia [n. tr.: *parusie* în limba greacă înseamnă literar: prezență; în creștinism – așteptarea venirii apropiate a Domnului Isus] lui Isus se va converti [...]. Chiar dacă „până” din punct de vedere gramatical ar putea fi înțeles condițional, înțelesul temporal este mult mai probabil. [...] În afară de aceasta dispensaționalismul învață că Israel se va converti la revenirea lui Isus și nu înainte de aceasta. Aici este vorba de un cuvânt de judecată adresat iudeilor necredincioși: ei vor saluta constrânși pe Isus abia la parusia Sa ca venind de la Dumnezeu. Însă aceasta nu este o expresie a credinței.²⁶

Într-un punct îi dăm dreptate lui R. Senk: și noi suntem de părere că „până” poate aici fi înțeles în sens temporal. În rest R. Senk se înșală atât cu privire la ceea ce dispensaționalismul învață, cât și cu privire la ceea ce înseamnă afirmația „Bindecuvântat fie cel care vine în Numele Domnului”. Dispensaționalismul consideră că nu *la* revenirea, ci deja *înainte* de revenirea Domnului Isus o rămășiță în Israel se va converti, și anume deja în timpul necazului cel mare. Dacă R. Senk ar fi ținut seama de contextul citatului din Psalmul 118, atunci ar fi recunoscut că aici este vorba de o atitudine de inimă a unui popor smerit și salvat: „Domnul m-a disciplinat cu asprime, dar nu m-a dat morții. Deschideți-mi porțile dreptății; voi intra prin ele, voi lăuda pe Domnul. Aceasta este poarta Domnului: cei drepti vor intra prin ea. Îți voi mulțumi pentru că mi-ai răspuns și ai devenit mântuirea mea. Piatra pe care au lepădat-o ziditorii a ajuns cap de unghi. De la Domnul a fost aceasta; este minunat în ochii noștri. Aceasta este ziua pe care a făcut-o Domnul; să ne bucurăm și să ne veselim în ea. Doamne, mântuiește, Te rog! Doamne, dă prosperitate, Te rog! Bindecuvântat fie cel care vine în Numele Domnului! V-am bindecuvântat din casa Domnului.” (Psalm 118.18-26). Deci aici este vorba exact de contrariul a ceea ce afirmă R. Senk.

17.12.2 Ce vrea să se spună prin „începutul durerilor”?

Întrebare: Nu este „începutul durerilor” distrugerea Ierusalimului în anul 70 după Hristos?

C. M. Pate scrie:

Două expresii cheie din predica de pe munte aruncă lumină asupra legăturii între căderea Ierusalimului și arătarea Domnului, și anume „începutul durerilor” și „dar nu este încă sfârșitul” (Matei 24.6-8; Marcu 13.7,8; compară cu Luca 21.9). Aceste expresii intermediază gândul, că semnele timpurilor *au început* cu Isus și generația Sa, în mod deosebit căderea Ierusalimului, dar care nu se vor termina până la revenirea lui Hristos.²⁷

Răspuns: Așa de clar, precum prezintă Pate, nu este, căci atunci durerile nașterii ar trebui să dureze de aproape două mii de ani. (Cu privire la întrebarea, de ce noi aici nu ne gândim la distrugerea Ierusalimului, așa cum ea este descrisă în Luca 21, vezi § 17.12.3)

Se spune: Cutremure de pământ, foamete și epidemii au apărut mereu în ultimii două mii de ani. Din aceasta unii trag concluzia că durerile nașterii ar fi început deja în timpurile

---

²⁶ R. Senk, *Das Israel Gottes*, Hamburg (Reformatorischer Verlag Beese) 2006, pag. 64 [tradus].

²⁷ C. M. Pate, *Four Views on the Book of Revelation*, Grand Rapids (Zondervan) 1998, pag. 148 (tradus). Pate este un dispensaționalist progresiv.

apostolilor.²⁸ În timpul acela a existat unele din cele mai grele prigoane ale creștinilor, de care ni se amintește în Matei 24.9. Ce spuneți dumneavoastră despre această argumentare?

Răspuns: Aici este trecut total cu vederea legătura clară din acest capitol între „începutul durerilor” ca precursor al necazului cel mare (Matei 24.21) și „sfârșitul” (Matei 24.14). Deoarece Matei 24.1-44 se adresează clar iudeilor credincioși (vezi § 17.1.1), în versetul 9 nu poate fi vorba de prigoanele creștine.

17.12.3 Luca 21 – locul paralel la Matei 24?

5 Și, pe când vorbeau unii despre templu, că este împodobit cu pietre frumoase și cu daruri consacrate, El a spus: 6 „Cât despre acestea pe care le priviți, vor veni zile în care nu va fi lăsată piatră pe piatră, care să nu fie dărâmată“. 7 Și ei L-au întrebat, spunând: „Învățătorule, când deci vor fi acestea și care este semnul când vor avea loc acestea?“ 8 Și El a spus: „Luați seama să nu fiți amăgiți, pentru că mulți vor veni în Numele Meu, spunând: «Eu sunt», și: «Timpul este aproape». Nu vă duceți după ei! 9 Și, când veți auzi de războaie și de tulburări, nu vă înspăimântați, pentru că acestea trebuie să fie întâi, dar nu este îndată sfârșitul“. 10 Apoi le-a spus: „Se va ridica națiune contra națiune și împărăție contra împărăție. 11 Vor fi și cutremure mari în diferite locuri, și foamete și epidemii; și vor fi arătări înspăimântătoare și semne mari din cer. 12 Dar înainte de toate acestea vor pune mâna pe voi și vă vor persecuta, predându-vă sinagogilor și închisorilor, aducându-vă înaintea împăraților și a guvernatorilor pentru Numele Meu; ... 20 Iar când veți vedea Ierusalimul înconjurat de oștiri, atunci să știți că pustiirea lui este aproape. 21 Atunci cei din Iudeea să fugă în munți și cei din mijlocul lui să plece afară și cei din câmpuri să nu intre în el; 22 pentru că acestea sunt zile de răzbnare, ca să se împlinescă toate cele scrise. 23 Dar vai de cele însărcinate și de cele care alăptează în acele zile, pentru că va fi necaz mare în țară și mânie asupra acestui popor. 24 Și vor cădea de tăișul sabiei și vor fi duși captivi printre toate națiunile; și Ierusalimul va fi călcat în picioare de națiuni, până se vor împlini timpurile națiunilor. (Luca 21.5-12,20-24).

Întrebare: Vădit Matei 24 și Luca 21 sunt locuri paralele. Prin aceasta ar trebui deci să fie deplin clar, că și Matei 24 nu se referă la timpul din urmă, ci el s-a împlinit deja în anul 70 după Hristos?

Răspuns: Chiar dacă aici este vorba de locuri paralele, totuși ele nu trebuie neapărat interpretate la fel. Prin aceasta se îngrădește inspirația Scripturii. W. Kelly scrie în privința aceasta:

Când Duhul lui Dumnezeu relatează, El nu se limitează exclusiv la cuvintele pe care le-a rostit Domnul Isus. Pentru o interpretare corectă a Scripturii este foarte important, după cum gândesc eu, să ținem seama de aceasta. În râvna lor pentru inspirația deplină uneori oameni cu credință adevărată se închid față de orice altă interpretare. Prin inspirație ei înțeleg un proces, pe care după părerea mea trebuie să-l numim în totalitate „mecanic”: ei gândesc că inspirația redă exclusiv exact cuvintele pe care Hristos le-a rostit. Mie mi se pare însă că pentru aceasta nu există nici cea mai neînsemnată necesitate. Foarte sigur, Duhul Sfânt ne dă adevărul, tot adevărul și nimic altceva decât adevărul. Diferențele nu sunt din cauza nedesăvârșirii, ci din cauza a ceea ce Duhul vrea să ne comunice; și ceea ce El ne-a dat este incomparabil mai bun decât o simplă relatare a multor oameni, care toți vor să relateze aceleași cuvinte și aceleași realități.²⁹

---

²⁸ Compară W. Hendriksen, *The Gospel of Matthew*, Grand Rapids (Baker Book House) 1973, pag. 852-854.

²⁹ W. Kelly, *Introductory Lectures on the Gospels*, pe http://www.stempublishing.com/authors/kelly/3nt_int/lukeint.html [21.4.2009], (tradus)

Aproape că nu există un exemplu mai bun pentru acest fapt decât locul din Biblie citat mai înainte. Nenumărate exemple arată că evangheliștii relatează diferit aceleași întâmplări; foarte des unul relatează lucruri pe care celălalt le lasă la o parte și invers. Aceste diferențe trebuie căutate cu ajutorul Duhului Sfânt, ca să se recunoască ce dorește Duhul Sfânt să ne spună în locul respectiv. Evangheliștii nu au scris evangheliile lor în primul rând cu scopul să ne relateze de patru ori³⁰ în același fel aceleași întâmplări și fapte, ci ei ne oferă alte aspecte și ne arată același adevăr.

În vorbirea despre timpul din urmă prezentată în evanghelia după Luca, care nu este adresată iudeilor, ci păgânilor dintre națiuni, se observă că multe elemente iudaice din vorbirea despre timpul din urmă prezentată în evanghelia după Matei nu sunt amintite (de exemplu sabatul, urâciunea pustiirii, necazul cel mare, locul sfânt, și altele). Remarcabil este și faptul că în Luca 21.5-7 lipsește întrebarea ucenicilor referitoare la *sfârșitul veacului*. După ce ucenicii au arătat spre gloria Templului și Domnul a trebuit să le răspundă că aici „nu va fi lăsată piatră pe piatră” (versetul 6), ei întreabă numai: „Învățătorule, când deci vor fi *acestea* ...?” (versetul 7). În continuare citim la Luca în principal răspunsul la această întrebare. Și în Matei 24 (vezi § 17.2) ucenicii admiră frumusețea Templului și pun aceeași întrebare (însă împreună cu o alta, respectiv cu alte două întrebări). Însă aici Domnul nu răspunde la întrebarea referitoare la momentul distrugerii Templului. În loc de aceasta El se ocupă detaliat cu sfârșitul veacului. De altfel deseori Domnul Isus nu răspunde direct la întrebări (de exemplu la Ioan Botezătorul în Matei 11).

În continuare aflăm din Luca 21.8-11 în puține propoziții ceva despre sfârșitul veacului și despre ce se va petrece „*înainte* de toate acestea” (versetul 12) și care ar fi semnele pentru distrugerea Templului (în anul 70 după Hristos). Să observăm în versetul 21 diferența față de versetul 17 al evangheliei după Matei! În evanghelia după Matei cei ce sunt în Ierusalim nu sunt solicitați să fugă *din* cetate.³¹ În Luca 21.21 dimpotrivă, credincioșii sunt solicitați să fugă și din Ierusalim: „Atunci cei din Iudeea să fugă în munți și *cei din mijlocul lui [= Ierusalimului] să plece afară*.” În acest context nu este vorba de necazul cel mare și de rămășița credincioasă de la sfârșitul veacului ca la Matei, ci de anul 70 după Hristos și despre creștinii care în timpul acesta erau în Ierusalim. Fiecare din cele două vorbiri referitoare la timpul din urmă sunt în afirmațiile lor deplin potrivite pentru cititorii evangheliilor (Matei scrie în primul rând iudeilor și Luca scrie grecilor).

Să observăm ce urmează în Luca 21.22: „pentru că acestea sunt *zile* de răzbunare.” Să citim foarte exact! Sunt „*zile* de răzbunare” și nu, așa cum se spune deseori în Vechiul Testament, „*ziua* răzbunării” (de exemplu Isaia 34.8; 61.2; 63.4). Zilele de la distrugerea Ierusalimului până astăzi sunt într-un anumit sens *zile* de răzbunare. Acestea vor fi până la sfârșit așa, când mânia lui Dumnezeu și „mânia Mielului” (Apocalipsa 6.16) vor veni peste poporul Israel, și anume în necazul cel mare, despre care relatează evanghelia după Matei. Însă Luca nu merge cu cuvintele „*ziua* răzbunării” până la acest moment îndepărtat din viitor; el are în vedere înainte de toate anul 70 după Hristos: anul distrugerii Ierusalimului și a Templului. Abia de la versetul 25 revine la sfârșitul veacului, de aceea scrie: „... ca să se împlinescă toate cele scrise” (versetul 22).

În continuare se spune în Luca 21.23: „Vai de cele însărcinate”. În locul paralel din Matei 24 se spune suplimentar, ca ele să se roage ca fuga să nu aibă loc în ziua de *sabat* (Matei 24.20).

---

³⁰ Respectiv, de trei ori, deoarece sunt numai trei sinoptici și Ioan folosește un cu totul alt material de relatare.

³¹ Aceasta este în concordanță de exemplu cu profetația din Vechiul Testament din Țefania 3.12: „Și voi lăsa în mijlocul tău un popor smerit și sărac.”

Acest element iudaic lipsește la Luca, căci anul 70 după Hristos aparține epocii creștine. Dimpotrivă citim cuvintele următoare, care sunt numai la Luca: „Și vor cădea de tăișul sabiei și vor fi *duși captivi* printre toate națiunile; și Ierusalimul va fi călcat în picioare de națiuni, *până se vor împlini timpurile națiunilor.*” (versetul 24).

Acesta este unul din indiciile cele mai clare în evanghelia după Luca cu privire la anul 70 după Hristos. Căci atunci când la împlinirea veacului va începe necazul cel mare peste poporul Israel (vezi Matei 24.1-28), poporul nu va fi *dus captiv*. Dimpotrivă, cei aleși ai Săi vor fi *strânși* „din cele patru vânturi” (Matei 24.31). Împrăștierea poporului iudeu nu se va termina „până se vor împlini timpurile națiunilor” (Luca 21.24). Această epocă a început cu Nebucadnețar, când poporul Israel a fost dus în captivitatea babiloniană și Dumnezeu a pus în mâna națiunilor împărăția și puterea (vezi Daniel 2.37,38). Deoarece Israel a fost neascultător de Dumnezeul său, au fost introduse *timpurile națiunilor*. Aceste timpuri ale națiunilor nu s-au terminat încă, ci momentan merg paralel cu timpul harului; ele sunt *intercalarea pământescă* în căile lui Dumnezeu, timpul harului dimpotrivă este *intercalarea cerească* (vezi Fig. 3 în § 6.4).

În final relatează și Luca începând cu versetul 25 despre sfârșitul veacului.

Desigur pot fi constatate și alte diferențe în vorbirea despre timpul din urmă din evanghelia după Matei și evanghelia după Luca. În locul acesta numim numai unele puncte relevante, pe care fiecare le poate aprofunda prin studiu personal. Ele arată că în vorbirea despre timpul din urmă din evanghelia după Luca nu se relatează despre evenimentele care sunt în legătură cu Israel, ci despre cele în legătură cu națiunile:

- În Luca 21 timpurile națiunilor continuă după distrugerea Ierusalimului (Luca 21.24). În evanghelia după Matei 24 nu se întâlnește gândul acesta.
- Nu este nici o atenționare cu privire la Hristoși falși și profeți falși.
- Nu citim nimic despre o perseverare (răbdare) până la sfârșit.
- Nu citim nimic despre o fugă în grabă mare.
- Nu citim nimic despre faptul că Evanghelia Împărăției va fi propovăduită.
- Nu citim nimic despre o eliberare.
- Nu citim nimic despre urâciunea pustiirii, care în Daniel este pusă în legătură cu timpul din urmă.
- Nu citim nimic despre faptul că zilele trebuie să fie scurtate, căci altfel nici o carne (făptură) nu va scăpa.
- Venirea lui Hristos și strângerea celor aleși ca urmare directă a necazului cel mare (așa cum se arată în mod deosebit în locurile paralele din Matei 24 și Marcu 13.24-27) nu sunt amintite.

Dacă se iau în seamă aceste diferențe între cele două relatări despre timpul din urmă și se ține cont de ele, atunci nu se va putea spune: „Această lumină nicidecum nu poate fi reținută, că Matei 24.15 și versetele următoare se referă la Ierusalimul din timpurile din urmă, însă Luca 21.20 și versetele următoare se referă la Ierusalimul din timpul lui Isus.”³² Mai degrabă se pot recunoaște scenarii total diferite decât descrierea uneia și aceleiași situații.

---

³² R. Senk, *Das Israel Gottes*, Hamburg (Reformatorischer Verlag Beese) 2006, pag. 66 (tradus).

17.12.4 La ce se referă cuvântul „atunci” în Matei 25.1?

Atunci Împărăția cerurilor se va semăna cu zece fecioare care, luându-și candelarele, au ieșit în întâmpinarea mirelui. (Matei 25.1).

Întrebare: Nu arată parabola despre cele zece fecioare din Matei 25.1-13, că creștinii trebuie totuși să treacă prin necazul cel mare? Căci cuvântul „atunci” din versetul 1 arată că aceasta va fi în timpul sau în continuarea necazului cel mare, despre care era vorba în capitolul anterior?³³

Răspuns: Chiar așa de clar, așa cum unii doresc cu plăcere să vadă, cuvântul „atunci” din versetul 1 nu se referă la necazul cel mare, despre care era vorba în capitolul anterior. Se trece cu vederea că între descrierea necazului cel mare (Matei 24.1-28) și parabola despre cele zece fecioare (Matei 25.1-13) stă parabola despre robul bun și robul rău (Matei 25.45-51). Am văzut deja în § 17.5 că matei 24.45-25.30 descrie un alt timp, și anume timpul Bisericii. Parabola despre robul bun și robul rău se referă la aceeași epocă ca și parabola despre cele zece fecioare și ea este strâns legată cu această parabolă în ceea ce privește subiectul.

În ambele parabole este vorba de o „întârziere”: „Stăpânul meu *întârzie* să vină” (Matei 24.48), și: „Dar mirele *întârziind*” (Matei 25.5). Parabola despre robul bun și robul rău arată ce se întâmplă când robul rău zice în inima lui: „Stăpânul meu *întârzie* să vină”. Gândul acesta este preluat de parabola despre cele zece fecioare într-o formă puțin schimbată. Cel mai indicat înțeles, la care se referă cuvântul „atunci”, este situația descrisă în versetul 48. Această situație, și anume, așteptarea venirii apropiate a Domnului a fost pierdută din vedere, a pătruns de foarte timpuriu în istoria Bisericii. În creștinătatea timpurie nu se mai aștepta venirea în curând a *Domnului*, ci venirea lui *antihrist*. Că *toate* cele zece fecioare au adormit (și cele înțelepte!), redă foarte real situația din Biserica timpurie. Deci aici nu este vorba că creștinii trebuie să treacă prin necazul cel mare. Concluzia întrebării de mai sus nu rezistă la studiul exact al contextului din aceste locuri. În alte locuri vom da și alte argumente, care vorbesc despre răpirea Bisericii înainte de necazul cel mare (vezi §§ 17.8 – 17.11).

17.12.5 Ce înseamnă intrarea la nuntă (Matei 25.10)

... a venit mirele; și cele care erau gata au intrat cu el la nuntă și ușa a fost închisă (Matei 25.10).

Întrebare: Ce înseamnă: „... [ele] au intrat cu el la nuntă” (Matei 25.10)? Este aceasta răpirea la nunta Mielului, despre care citim în Apocalipsa 19?

Răspuns: În primul rând trebuie să reținem că în momentul când Domnul Isus a spus parabola nu era cunoscută o mireasă cerească. Până în momentul acela ucenicii știau despre o mireasă pământească.³⁴ Abia mai târziu prin scrierile apostolilor Pavel și Ioan a fost făcut cunoscut adevărul despre mireasa cerească. Nici Ioan Botezătorul nu s-a gândit la o mireasă cerească, atunci când a vorbit despre mire (Ioan 3.9). Un alt indiciu în privința aceasta, că aici nu poate fi vorba de nunta cerească a Mielului cu *mireasa* Sa, se poate vedea în aceea că în această parabolă nu mireasa are rolul principal, ci *fecioarele*, deci întreaga creștinătate mărturisitoare cu creștinii născuți din nou și cu creștinii cu numele. Căci aici nici mireasa nu este descrisă și

---

³³ Compară cu W. A. Parlane, *Elements of Dispensational Truth*, New York (Cook) 1905, pag. 81.

³⁴ De exemplu din Ieremia 1; Osea 1-3; Psalm 45; Cântarea cântărilor; Ezechiel 16.

nici sărbătoarea de nuntă nu este prezentată mai detaliat. Argumentul cel mai important pentru faptul că aici nu este vorba de nunta Mielului cu mireasa cerească, este însă faptul că Biserica (prezentată prin fecioarele chibzuite) aici în Matei 25 aparține celor invitați la nuntă.³⁵

17.12.6 Sunt fecioarele nechibzuite născute din nou?

Întrebare: Sunt fecioarele nechibzuite într-adevăr creștinii cu numele, care nu sunt născuți din nou, așa cum afirmați dumneavoastră? Căci și fecioarele nechibzuite sunt oricum „fecioare”, aceasta înseamnă că ele sunt curate, frumoase și demne de iubit, oameni care nu vor să aibă a face cu răul.³⁶ Lor le lipsește numai maturitatea creșterii, profunzimea dăruirii și desăvârșirea dezvoltării, care îndreptățesc pe cineva să aibă onoarea și bucuria cea mai mare a Împărăției.³⁷

Răspuns: Aceste gânduri merg paralel cu presupunerea că răpirea ar fi numai o răpire parțială, la care credincioșii fideli sunt răpiți și cei mai puțini fideli sunt lăsați în urmă. Mai întâi trebuie să citim ce spun părțile din Scriptură care nu vorbesc în parabole despre răpire. Căci dacă ceva stă în contradicție cu aceasta, aceea nu poate fi o interpretare corectă a parabolei. Din 1 Tesaloniceni 4 devine clar că posibilitatea unei răpiri parțiale este total exclusă: nu suntem noi, cei *fideli*, care rămân în urmă, ci „noi, *cei vii*, care rămânem până la venirea³⁸ Domnului” și „morții în Hristos” și „cei adormiți” (versetele 15-17).

În § 17.5 am văzut că fecioarele sunt o imagine a celor care se numesc creștini; candelile reprezintă *mărturisirea*. Deci și fecioarele nechibzuite sunt creștini, conform mărturisirii lor. Însă mărturisirea lor în exterior nu spune nimic despre starea lor launtrică, aceasta înseamnă, dacă ele au cu adevărat viață din Dumnezeu. Ceva asemănător găsim în parabola despre neghina din ogor (Matei 13.25-30): neghina se aseamănă mult cu grâul, dar nu este grâu. Arată numai așa – asemănătoare prin confundare!

În parabola despre cele zece fecioare nu este vorba de aceia care *au devenit* nechibzuiți, ci cinci din ele au fost de la început diferite, prin aceea că *erau* nechibzuite. Nechibzuința lor nu a constat în aceea că ele nu s-au sculat la strigătul de la miezul nopții; căci ele s-au sculat. Nechibzuința lor nu a constat nici în aceea că nu și-au pregătit candelile; căci ele au făcut aceasta. Nechibzuința lor a constat în aceea că *nu au avut untdelemn* în candelile. Este remarcabil, că aici nu este vorba de untdelemn mult sau puțin, ci de *a avea untdelemn* și de *a nu avea untdelemn*.

Este de necontestat că untdelemnul în Cuvântul lui Dumnezeu este o imagine a Duhului Sfânt. Deci nu este vorba dacă noi în viața noastră ne-am dedicat în mod deosebit Domnului, dacă viața noastră este călăuzită de Duhul Sfânt sau dacă noi suntem umpluți într-o măsură

---

³⁵ Dacă se dorește să se lege această parabolă cu o mireasă și o nuntă specială, atunci aici poate fi vorba numai de mireasa pământească, Ierusalimul pământesc (compară cu Isaia 62.5; Psalm 45). Nunta ar corespunde atunci momentului când Domnul va relua legătura Sa cu Ierusalimul la venirea Sa în glorie. În alte locuri (vezi § 10) prezentăm că Biserica ca trup al lui Hristos va avea parte împreună cu Hristos de toată gloria, de toată Împărăția păcii, deci și de legătura cu Israel.

³⁶ Compară J. A. Seiss, *The parable of the Ten Virgins*, Philadelphia (Smith, English & Co.) 1862, pag. 15, preluat prin căutare de cărți pe Google pe: http://books.google.com/books?id=7hUPAAAIAAJ&printsec=titlepage&hl=de&source=gbs_summary_r&cad=#PPA1;M1 [21.4.2009].

³⁷ Idem, pag. 68.

³⁸ Prin „venirea Domnului” aici nu este vorba de faza venirii Sale în putere și glorie, ci de venirea Sa „în nori” pentru răpirea alor Săi (1 Tesaloniceni 4.17).

deosebită cu Duhul Sfânt. Este vorba dacă noi *avem* sau *nu avem* Duhul Sfânt. Să ai Duhul înseamnă pentru creștin să fie *pecetluit* cu Duhul Sfânt. Duhul Sfânt locuind înăuntru îl are oricine a crezut Evanghelia mântuirii (Efeseni 1.13).

Și finalul parabolei arată că în cazul fecioarelor nechibzuite este vorba de aceia care niciodată nu au crezut Evanghelia mântuirii, căci Domnul nu spune: „Veniți mai târziu încă o dată”, ci El spune: „Nu vă cunosc” (Matei 25.12). Aceste cuvinte Domnul nu le va spune niciodată credincioșilor adevărați, căci El cunoaște pe cei care sunt ai Săi (Ioan 10.14). Mai degrabă fecioarele nechibzuite sunt aceia despre care se va spune: „Mulți Îmi vor zice în ziua aceea: «Doamne, Doamne! Nu în Numele Tău am profețit și nu în Numele Tău am scos demoni și nu în Numele Tău am făcut multe lucrări de putere?» Și atunci le voi spune deschis: «Niciodată nu v-am cunoscut; plecați de la Mine, lucrători ai fărădelegii.»” (Matei 7.22,23). Nu, aici nu este vorba de credincioși fideli sau infideli; căci dacă răpirea ar fi dependentă de credințioșia noastră, cine ar putea atunci să fie răpit?

17.12.7 Vor fi fecioare nechibzuite în timpul necazului cel mare?

Întrebare: W. MacDonald scrie:

Cele cinci fecioare chibzuite reprezintă ucenicii adevărați ai lui Hristos din timpul de necaz. Candelele vorbesc despre mărturie și untdelemnul este privit în general ca imagine a Duhului Sfânt. Fecioarele nechibzuite reprezintă pe aceia care mărturisesc că țin cu tărie la nădejdea mesianică, dar care niciodată nu s-au convertit și de aceia nu au Duhul Sfânt.³⁹

Este interpretarea aceasta corectă?

Răspuns: Noi nu cunoaștem nici un loc din Scriptură din care am putea deduce că credincioșii din timpul necazului cel mare, în mod deosebit oamenii care aparțin rămășiței iudaice, vor poseda Duhul Sfânt așa cum Îl au credincioșii din timpul de acum. Dimpotrivă, toate locurile, care descriu starea sufletului acestor credincioși, arată că ei nu vor putea fi pecetluiți. Duhul Sfânt locuind înăuntru este tocmai caracteristica specifică și distinctivă a epocii Bisericii. Dimpotrivă în timpul de necaz Duhul Sfânt este marea Persoană absentă, căci la răpire El va fi luat împreună cu Biserica de pe pământ: „... Cel care [Duhul Sfânt] oprește acum va fi luat din cale; și atunci va fi descoperit cel fărădelege” (2 Tesaloniceni 2.7b). Desigur Duhul Sfânt nu este îngădit în acțiunea Lui și El va lucra și în timpul necazului cel mare în persoane individuale, care atunci vor veni la credință. Și în timpul necazului cel mare se va putea naște din nou numai prin apă și prin Duh (Ioan 3.5). Dar Duhul Sfânt va fi revărsat peste credincioși abia *după* judecări și *după* revenirea lui Hristos (Ioel 2.28,29).⁴⁰ Cu toate acestea nu Duhul Sfânt va fi caracteristica deosebită a Împărăției de o mie de ani, care va începe atunci (așa

---

³⁹ W. MacDonald, *Kommentar zum Neuen Testament*, Vol. 1, Bielefeld (Christliche Literaturverbreitung) 1992, pag. 138-139 (tradus).

⁴⁰ Probabil unii vor fi iritați de această afirmație, deoarece judecățile descrise în Ioel 2.30,31 privesc în timp vor avea loc înainte de „ziua Domnului” (versetul 31). „După aceea” din Ioel 2.28 se referă clar la judecățile descrise în capitolul 2.1-11, care vor avea loc „în ziua Domnului” (chiar dacă această expresie nu este numită categoric aici). În versetele 12-17 poporul este chemat la pocăință. În versetele 18-27 Dumnezeu făgăduiește poporului Său salvarea: împăratul nordului va fi bătut (versetul 20), Domnul dă iarăși binecuvântare (versetele 21,22) și returnează zilele de necaz (versetul 25). Aici ne aflăm deja în timpul Împărăției de o mie de ani, când Duhul va fi revărsat „peste orice carne (făptură)” (versetele 28 și 29). După aceea găsim în versetele 30 și 31 privit în timp o retrospectivă, care înfățișează judecățile din capitolul 2.1-11. Privind conținutul, „minunile în cer și pe pământ” (Ioel 2.30) sunt într-adevăr aici legate cu revărsarea Duhului (Ioel 2.28,29), însă privesc în timp ele nu urmează după revărsarea Duhului. Legătura de conținut între aceste versete constă în *minuni*: versetele 28 și 29 arată minunile *de binecuvântare*, versetele 30 și 31 arată minunile *de judecată*.

cum este în epoca Bisericii), ci Hristos, care va fi atunci prezent. În timpul epocii Bisericii El Se află ca Omul glorificat în cer; El este Omul plecat în altă țară (Matei 25.14).

În afară de aceasta este greu de imaginat că la credincioșii iudei din timpul necazului cel mare va fi un timp de adormire. Tocmai ce-a de-a 70-a săptămână-an este caracterizată de activități neobișnuite ale rămășiței. În sfârșit *tuturor* națiunilor pământului li se va vesti Evanghelia (Matei 28.19), deoarece rămășița va propovădui Evanghelia Împărăției, mesajul, că Împăratul vine să întemeieze Împărăția Sa. Că această propovăduire cu o așa dimensiune va trebui să fie însoțită de somn este greu de imaginat.

Rămășița iudaică nu constă din credincioși și necredincioși; ea este caracterizată prin aceea, că ea va fi alcătuită numai din aceia care au o legătură vie cu Mesia. Toți ceilalți vor primi pe antihrist și semnul fiarei.

17.12.8 Cele zece fecioare: iudei credincioși și necredincioși?

Întrebare: F. A. Tatford scrie:

Fecioarele chibzuite sunt rămășița iudaică temătoare de Dumnezeu, care așteaptă pe Mesia în timpul nopții necazului: ele corespund „fecioarelor” din Psalmul 45.14 și Apocalipsa 14.4. Fecioarele nechibzuite par să reprezinte restul națiunii, care sunt excluse de la masa nunții Mielului, dar care apoi vor avea parte de binecuvântare.⁴¹

În afară de aceasta uneori se afirmă că poporul iudeu merge în întâmpinarea nunții Mielului, deoarece poporul ar fi cei invitați. Cum trebuie evaluat aceasta?

Răspuns: Masa de nuntă a Mielului are loc potrivit cu Apocalipsa 19 în cer. Parabola despre cele zece fecioare însă tratează evenimente care au loc *pe pământ*. Din acest motiv subiectul parabolei nu este nunta Mielului, în întâmpinarea căreia poporul iudeu trebuie să meargă. Așa cum am văzut deja mult mai înainte, poporul Israel primește binecuvântări pământești, și nu binecuvântări cerești. Oamenii de pe pământ, fie ei credincioși sau necredincioși, nu au nimic a face cu nunta Mielului. În afară de aceasta în această parabolă nu este vorba de o mireasă. Tema aici este responsabilitatea personală a ucenicului (prezentat în imaginea fecioarelor) în această Împărăție a cerurilor tainică sau invizibilă pentru lume.

În afară de aceasta afirmația, că fecioarele nechibzuite „vor avea apoi parte de binecuvântare” este total eronată, căci Domnul Isus nu cunoaște fecioarele nechibzuite: „Adevărat vă spun, nu vă cunosc” (Matei 25.12). Tuturor celor care mărturisesc că sunt creștini, care într-adevăr au cunoscut Evanghelia mântuirii, dar nu au primit-o și de aceea la răpire vor rămâne înapoi, Dumnezeu „le trimite o lucrare de rătăcire, ca ei să creadă minciuna, ca să fie judecați toți cei care nu au crezut adevărul” (2 Tesaloniceni 2.11,12). Fecioarele nechibzuite sunt o imagine a celor care mărturisesc că sunt creștini, dar care nu au viață din Dumnezeu.

Dacă cele zece fecioare ar trebui să reprezinte cu adevărat poporul iudeu, atunci acești comentatori au greutăți mari să explice logic *ieșirea și adormirea* fecioarelor precum și *strigătul de la miezul nopții*. Când va ieși poporul Israel în viitor? Când va adormi el și prin ce va fi trezit? Unde dă Scriptura vreun indiciu pentru aceste presupuneri? Dimpotrivă, locurile din Scriptură, care se ocupă cu timpul acesta, arată tocmai că rămășița din Israel va fi foarte trează și foarte activă în timpul necazului (de exemplu Matei 24.14), și anume în trecerea prin

---

⁴¹ F. A. Tatford, *Christ and the Future*, Glasgow (Gospel Tract Publications) 1986, pag. 139 (tradus; Tatford citează aici confirmând pe F. E. Marsh).

necazuri lăuntrice, dar și în vestirea Evangheliei și în mărturie. De asemenea iudeii nu sunt solicitați să *iese* din Ierusalim în viitor (vezi § 17.5), ci ei așteaptă exact în acest loc pe Mesia.

Dar dacă dimpotrivă privim fecioarele ca mărturie creștină pe pământ, recunoaștem din istorie că primii creștini – în marea majoritate erau iudei – *au ieșit din sistemul iudaic*. Lor li s-a cerut chiar să *iese* „în afara taberei” (Evrei 13.13). Și primii creștini dintre națiuni *au părăsit idolatria lor* (1 Tesaloniceni 1.9). După ce așteptarea venirii lui Hristos a fost împinsă în creștinătate timp de secole în viitorul îndepărtat, adevărul despre revenirea în curând a căzut în uitare și toate „fecioarele” au adormit. După aceea Duhul lui Dumnezeu a produs în creștinătate o trezire la începutul secolului al 19-lea, și mulți au început să aștepte revenirea în curând a Domnului. Începând de atunci mulți creștini credincioși și-au pregătit candela și au părăsit sistemele bisericesti. Așa cum fecioarele la strigătul de la miezul nopții – „Iată mirele, ieșiți-I în întâmpinare!” (Matei 25.6) – s-au trezit și au ieșit să întâmpine pe mire, tot așa și în secolul al 19-lea mărturia creștină a fost caracterizată de o ieșire. Dacă vrea să se aplice aceasta la rămășița iudaică din viitor, iau naștere multe întrebări și aproape nici un răspuns satisfăcător.

Și faptul că untdelemnul – în Scriptură un simbol al Duhului Sfânt – joacă un rol așa de mare în această parabolă este un indiciu la faptul că în această parabolă este vorba de epoca creștină. Locuirea lăuntrică a Duhului Sfânt și pecetluirea credinciosului prin Duhul Sfânt individual precum și botezul cu Duhul Sfânt corporativ pentru a alcătui un singur trup sunt binecuvântări creștine speciale, care niciodată mai înainte nu au fost. Și în ceea ce privește viitorul, despre rămășița iudaică și despre oamenii din Împărăția păcii de o mie de ani nu se spune în nici un loc din Biblie că ei ar primi Duhul Sfânt *ca locuind în ei*. Atunci nici nu va exista un botez cu Duhul Sfânt pentru alcătuirea unui *singur trup*, chiar dacă Duhul Sfânt va lucra în această Împărăție (Ezechiel 37.14; Ioel 2; Zaharia 4).

Încă un motiv vorbește împotriva presupunerii că în cazul celor zece fecioare am avea a face cu poporul Israel. Am văzut (vezi § 3.3), că Domnul Isus redă în Matei 13 tainele Împărăției cerurilor. Domnul Isus explică ucenicilor Săi aceste taine în zece parabole. Nu este Împărăția cerurilor văzută, pe care El o vestește iudeilor la începutul slujbei Sale (Matei 4.17). Dimpotrivă, abia după ce poporul L-a respins public și urmare acestui fapt El a părăsit „casa lui Israel” (Matei 13.1; vezi § 3.3.1), El vestește Împărăția cerurilor într-o taină. Această Împărăție nevăzută de lume va exista între timp, până în momentul când Domnul Isus va relua legătura cu Israel și revine ca să întemeieze Împărăția păcii a Sa vizibilă, care era deja vestită de mult în multe scrieri profetice.

În §§ 3.3-3.5 dovedim că cele zece parabole despre Împărăția cerurilor prezintă Împărăția în forma ei nevăzută. Și parabola despre cele zece fecioare aparține acestora și arată Împărăția în forma ei actuală tainică și nu în forma ei viitoare, când Domnul Isus Își va începe domnia Sa în putere și glorie. Taina înseamnă că ea *nu a fost revelată* în Vechiul Testament. De aceea nu poate fi vorba despre rămășiță, căci situația acesteia este descrisă detaliat în profețiile Vechiului Testament.

Domnul Isus folosește într-adevăr o vorbire asemănătoare, ca de exemplu aceea din Psalmul 45.1-15, însă aceasta nu înseamnă că El face aluzie la acești psalmi. Fecioarele în Scriptură sunt în general o imagine a acelor care trebuie să se păstreze neîntinați (2 Corinteni 11.2,3) sau s-au păstrat curați (Apocalipsa 14.4). Când însă după răpire se va propovădui Împărăția păcii vizibilă (Evanghelia Împărăției!), atunci și locuri ca cele din Psalmul 45 se vor împlini.

17.12.9 Cele zece fecioare: Biserica și Israel?

Întrebare: J. Heading scrie:

Din considerente practice vrem să privim cele cinci fecioare chibzuite ca reprezentanți ai Bisericii, în timp ce cele cinci fecioare nechibzuite reprezintă națiunea iudaică [sic!], care nu este mântuită.⁴²

Cum gândiți dumneavoastră în privința aceasta?

Răspuns: Această interpretare pune întrebări suplimentare, în loc să răspundă la ele. Ambele grupe, care în fond sunt numai o singură grupă mare, ies în întâmpinarea mirelui; ambele adorm și ambele sunt trezite prin referire la mire. Rămâne enigmatic cum se vrea ca acest paralelism să se transmită la Biserică și la națiunea iudaică. A ieșit națiunea iudaică în același timp cu Biserica? Au adormit ambele împreună, în același timp? Când în istorie au fost ambele grupe trezite împreună și și-au aprins candelile? La aceste întrebări nu se va putea răspunde în cadrul acestei variante de interpretare.

17.12.10 Este sărbătoarea de nuntă Împărăția cerurilor?

Întrebare: J. MacArthur scrie:

Atunci (versetul 1) se referă la timpul arătării neașteptate a lui Hristos în putere. [...] Cele zece fecioare, sunt aceia care mărturisesc că ei cred în El. [...] El vine, să-i adune pentru sărbătoarea nunții Sale, *Împărăția cerurilor*. [...] Somnul fecioarelor nechibzuite poate arăta încrederea lor falsă, în timp ce somnul fecioarelor chibzuite poate arăta siguranța lor deplină și odihna în Domnul. [...] Când Domnul Se va arăta la sfârșitul necazului cel mare, mulți creștini mărturisitori vor recunoaște îngroziți sărăcia lor în viața spirituală.⁴³

Este această interpretare biblică?

Răspuns: În această interpretare întâlnim unele absurdități. Mai înainte (vezi § 17.12.4) am văzut deja la ce se referă cuvântul „atunci”, și că nu are nimic a face cu arătarea lui Hristos în putere și glorie. Să vezi sărbătoarea nunții ca Împărăție a cerurilor este surprinzător, mai ales că parabola spune deslușit: „Atunci Împărăția cerurilor se va asemăna cu zece fecioare”, aceasta înseamnă că Împărăția cerurilor este faza marcată prin *ieșire, adormire, trezire și intrare* la nuntă. Drept urmare Împărăția cerurilor nu poate fi sărbătoarea de nuntă. Fecioarele sunt în Împărăția cerurilor.

Este de asemenea foarte ciudat să gândești aici la înțelesuri diferite ale somnului. Legătura cu parabola anterioară arată însă că aici este vorba de lipsa de așteptare vie a venirii mirelui. Domnul rezumă învățătura parabolei într-o singură frază: „*Vegheați* deci, pentru că nu știți ziua, nici ceasul”, și nu: *dormiți liniștiți* în Domnul. – În afară de aceasta cum poate un pretribulaționist⁴⁴ ca J. MacArthur să spună că „la sfârșitul necazului cel mare, mulți creștini mărturisitori vor recunoaște îngroziți sărăcia lor în viața spirituală”? Crede el cu adevărat că în timpul necazului cel mare vor exista încă creștini? Nu ar trebui ca creștinii să fie deja demult răpiți? Chiar dacă el nu vrea să spună creștini, ci credincioși din necazul cel mare, cu siguranță la sfârșitul necazului, după prigonirile neimaginat de îngrozitoare ale credincioșilor,

---

⁴² J. Heading, *Was die Bibel lehrt – Matthäus*, Vol 1, Dillenburg (Christliche Verlagsgesellschaft) 1997, pag. 442 (tradus).

⁴³ J. F. MacArthur, *The MacArthur New Testament Commentary, Matthew 24-28*, Chicago (Moody) 1989, pag. 85-90 (tradus).

⁴⁴ Un pretribulaționist crede în revenirea Domnului înainte de necazul cel mare.

după decăderea creștinătății și nimicirea Babilonului spiritual, a bisericii false, nu vor mai fi mărturisitori de formă. Deja cu mult înainte, și nu abia la sfârșitul neazului, mărturisitorii falși ai creștinătății din zilele noastre vor constata îngroziți că ei nu posedă viață din Dumnezeu. Petru această cunoaștere vor avea nevoie de numai câteva ore după răpire.

17.12.11 Este untelemnul în mod excepțional o imagine despre Duhul Sfânt?

Întrebare: R. Hardmeier scrie:

Untdelemnul este în Biblie o imagine pentru Duhul Sfânt [...] și pentru bucurie [...], pare însă în această parabolă să nu aibă nici o însemnătate.⁴⁵

Răspuns: Întrebarea decisivă în această parabolă este, dacă cineva are sau nu are untelemn, aceasta înseamnă, dacă el posedă sau nu Duhul Sfânt. Hardmeier evident nu cunoaște punctul principal al acestei parabole, drept urmare este greu de urmărit interpretările lui cel puțin cu privire la acest capitol.

17.12.12 Este mântuirea dependentă de comportarea față de iudei?

Întrebare: G. L. Murray scrie:

O altă neconcordanță în această teorie este ideea că destinația omenească este dependentă de comportarea omenească [...] Nu este o abatere de la adevărul evanghelic să spui că determinarea veșnică a oamenilor este hotărâtă în funcție de atitudinea lor față de iudei? De când a fost mântuirea omului, cerul lui sau iadul lui, dependentă vreodată de așa ceva? Primirea sau lepădarea Domnului Isus Hristos este cea care face diferența veșnică și nu tratarea iudeilor de către noi.⁴⁶

Pare totuși ceva adevărat în aceasta?

Răspuns: În timpul acela al „ceasului încercării, care va veni peste tot pământul locuit” (Apocalipsa 3.10), întrebarea adresată credinței va consta în aceea, dacă cineva dintre națiuni va primi sau nu pe misionarii iudei. Numai credința îl va face capabil în timpul acela pe cineva să facă un astfel de pas și să se comporte prietenos față de predicatorii iudei. Aceasta îi va deschide ușa spre Împărăția păcii pe pământ. Punctul central aici *nu este întrebarea referitoare la intrarea în cer sau învierea*. Cu siguranță acești credincioși vor fi învățați în mică măsură, sigur înțelegerea lor nu va fi cu mult mai mare decât a contemporanilor lor necredincioși. Recunoaștem aceasta din răspunsul lor (Matei 25.37-39). Dar inima lor va fi pregătită prin har, ca să primească pe misionarii iudei. Pentru necredincioși vine și judecata din Apocalipsa 20, care va avea în vedere și celelalte fapte ale lor. Și această judecată va decide soarta lor veșnică în condamnare.

17.12.13 Cine va fi condus cu toiag de fier în timpul Împărăției păcii?

Întrebare: G. L. Murray scrie:

Dacă la așa-numita judecată a națiunilor, națiunile rele vor fi destinate judecării veșnice, de unde vin atunci acele națiuni, care în Împărăția de o mie de ani vor trebui conduse cu un toiag de fier și care la sfârșitul ei se vor revolta?⁴⁷

---

⁴⁵ R. Hardmeier, *Zukunft. Hoffnung. Bibel.*, Oerlinghausen (Betanien-Verlag) 2007, pag. 216. (tradus)

⁴⁶ G. L. Murray, *Millennial Studies*, Grand Rapids (Baker Book House) 1960, pag. 167-168 (tradus).

⁴⁷ Idem, pag. 166 (tradus).

Răspuns: În Împărăția păcii pământească vor intra probabil numai oameni dreți, însă toți oamenii, care se vor naște în timpul Împărăției păcii, vor avea nevoie de o naștere din nou spirituală, ca să asculte din inimă de Domnul. Nu toți oamenii din Împărăția păcii sunt cu adevărat credincioși; unii se vor supune numai în exterior, dar nu cu inimă de bună voie (vezi Psalm 18.44). Potrivit cu Zaharia 14.17-19 vor fi națiuni care nu se vor sui de bună voie la Ierusalim pentru sărbătoarea corturilor. Aceste națiuni vor fi constrânse cu toiagul de fier la aceasta, și anume atât timp cât Domnul va domni în Împărăția de o mie de ani și satan va fi încă legat. După o mie de ani satan va fi iarăși lăsat liber pentru scurt timp și el va înșela oamenii la răzvrătire (Apocalipsa 20.7-9). Toți oamenii, care nu sunt născuți din nou, vor cădea pradă acestei înșelătorii și se vor răzvrăti împotriva Prințului păcii.

17.13 Diferite scenarii ale răpirii

Creștinii care cred într-o răpire înainte de Împărăția de o mie de ani⁴⁸, au dezvoltat în privința aceasta diferite păreri despre momentul și dimensiunea răpirii.

17.13.1 Răpirea la mijlocul ultimei săptămână-an

Întrebare: Ce părere aveți despre învățătura, că răpirea are loc la mijlocul ultimei săptămână-an, deci după primii 3,5 ani?

Răspuns: Așa-zisul tribulaționism de mijloc se întemeiază pe ideea că ultimii 3,5 ani ai ultimei săptămână-an în Daniel 7.25; 9.27; 12.7,11 și Apocalipsa 11.2; 12.6,14 joacă un rol mare. La jumătatea celor 7 ani are loc evident o schimbare uriașă. Această împărțire se poate într-adevăr recunoaște clar din locurile citate mai înainte, dar din aceasta să tragi concluzia că răpirea creștinilor credincioși ar avea loc în momentul acesta nu se poate argumenta biblic. Deoarece Biserica nu este parte componentă a profețiilor Vechiului Testament (vezi § 7.9.6), ci este o taină, care a fost revelată abia prin apostolul Pavel (vezi § 10.5.2), răpirea *nu se găsește* în Vechiul Testament. Drept urmare aceste locuri nu se pot referi la răpire.

Că Noul Testament nu permite gândul tribulaționismului de mijloc, putem deduce din împărțirea cărții Apocalipsa. Așa cum vom dovedi în § 20.1, începând cu capitolul 4.1 Ioan privește *din cer* (sau în orice caz de sus) evenimentele de pe pământ, căci un glas îi zice: „Sue-te aici și-ți voi arăta cele ce trebuie să aibă loc după acestea [este vorba de istoria Bisericii, reflectată în cele șapte scrisori deschise din capitolele 2 și 3].” Biserica, prezentată în cei 24 de bătrâni⁴⁹ înaintea tronului lui Dumnezeu (Apocalipsa 4.4), se află deja în cer în capitolele 4 și 5 – un indiciu că ea în momentul acesta a fost deja răpită. Abia după ce „va intra numărul deplin al națiunilor” (Romani 11.25) și Biserica a fost răpită, Dumnezeu va relua din nou legătura cu poporul Său pământesc. Vedem aceasta clar în Apocalipsa 7, unde din nou este vorba de cele 12 seminții ale lui Israel.

Atâta timp cât Biserica este pe pământ, toți credincioșii aparțin ei, și potrivit Scripturii nu există un statut special, aceasta înseamnă că nu este nici o grupă de credincioși, care alături de Biserică savurează o poziție deosebită înaintea lui Dumnezeu. Dumnezeu are într-un anumit timp numai un singur popor cu care El scrie istoria: poporul Său pământesc sau poporul Său ceresc. El este într-adevăr la lucru înapoia culiselor, ca să pregătească totul pentru ca să

---

⁴⁸ Premilenianismul, din latină *prae* = înainte; *mille* = o mie, *annus* = an.

⁴⁹ Numărul 24 se explică prin 2x12, la care primii 12 se referă la semințiile lui Israel - deci la toți sfinții care au murit în timpul Vechiului Testament; ceilalți 12 se referă la sfinții din timpul harului adormiți și răpiți.

ajungă la țelul Său și cu poporul Său pământesc, însă în epoca Bisericii Dumnezeu Se ocupă în mod deosebit cu poporul Său ceresc.

Un alt argument pentru răpirea la mijlocul ultimei săptămână-an se gândește că s-ar găsi în Matei 24.27, unde este folosit același cuvânt – „venirea” (în limba greacă *parousia*) – ca în 1 Tesaloniceni 4.15 („... până la *venirea* Domnului”) și în 2 Tesaloniceni 2.1 („... pentru *venirea* Domnului nostru Isus Hristos”). Lucruri asemănătoare sunt deseori descrise în Scriptură cu aceleași cuvinte. În acest caz contextul trebuie să decidă ce înțeles se atribuie.⁵⁰ În 1 Tesaloniceni 4.15-17 este clar că nu este vorba de venirea Domnului în putere și glorie, ci de răpire: „... că noi, cei vii, care rămânem până la venirea Domnului, ... vom fi răpiți în nori împreună cu ei [cei adormiți].” Același lucru este valabil pentru 2 Tesaloniceni 2.1: „... pentru venirea Domnului nostru Isus Hristos și *strângerea noastră împreună la El.*”

Deseori este citat și Apocalipsa 11 ca argument pentru tribulaționismul de mijloc. Însă capitolul acesta arată – în mod deosebit cei doi martori – caracterul tipic iudaic cu semnele pe care le-au făcut Moise și Ilie. Nu este nici o legătură cu Biserica creștină. În afară de aceasta capitolul nu ne conduce la mijlocul ultimei săptămână-an, ci la sfârșitul ei (versetele 15-18). Învierea și răpirea celor doi martori are loc la trei zile după încheierea ultimei săptămână-an, nu la mijlocul ei. De aceea acest argument nu este temeinic (vezi și adnotarea la § 20.8). În plus aici sunt valabile și toate argumentele de la § 17.10.

17.13.2 Răpirea la sfârșitul ultimei săptămână-an

Întrebare: Ce părere aveți despre învățătura, că răpirea ar avea loc la sfârșitul necazului cel mare (posttribulaționismul)?

Răspuns: Potrivit așa-numitului posttribulaționism⁵¹, creștinii credincioși ar trebui să treacă prin necazul cel mare și răpirea Bisericii și revenirea Domnului are avea loc simultan la sfârșitul necazului cel mare. Aceasta am combătut-o în § 17.8.

17.13.3 Răpirea înainte de necazul cel mare

Această învățătură, așa-numitul pretribulaționism⁵², este susținut de noi (vezi §17.8.1 „Când va fi răpirea?”).

17.14 Diferite interpretări ale mileniului

17.14.1 Premilenianismul

Definiție: Premilenianismul⁵³ este așteptarea revenirii lui Hristos *înainte* de Împărăția de o mie de ani. Această învățătură este susținută în această carte. În formă asemănătoare au susținut deja părinții de odinioară ai Bisericii această învățătură⁵⁴, până când din secolul 4 au

---

⁵⁰ Ceva asemănător găsim în cazul trâmbițelor care se întâlnesc în Apocalipsa 10 și 11 și în 1 Corinteni 15.52. Și aici se descriu lucruri asemănătoare cu aceeași noțiune. Trâmbița avea la iudei înțelesuri diferite. Contextul arată că trâmbițele aici evident nu se referă la același lucru. (Vezi în privința aceasta prezentarea detaliată în § 20.8.)

⁵¹ Posttribulaționism, din latină; *post* = după, *tribulatio* = necaz.

⁵² Pretribulaționism, din latină; *pre* = înainte, *tribulatio* = necaz.

⁵³ Premilenianism, din latină; *pre* = înainte, *mille* = o mie, *annus* = an.

⁵⁴ Vezi W. J. Ouweneel, *Das Buch Offenbarung*, Bielefeld (Christliche Literaturverbreitung) 1995, pag. 116.

venit amilenianismul⁵⁵ (vezi § 17.14.3). Abia din secolul 17 s-a înființat postmilenianismul⁵⁶ (vezi § 17.14.2). Premilenianismul cu diferențierea în timp între răpirea credincioșilor și revenirea vizibilă a Domnului pe pământ a apărut din nou abia în secolul al 19-lea (vezi § 17.8.1 și § 17.8.2).

Unele variante ale premilenianismului, care nu sunt susținute în această carte:

- Se spune: Hristos nu este astăzi Împărat.⁵⁷ Scriptura învață însă: Hristos este Capul Bisericii, însă El are și o Împărăție pe pământ. Potrivit cu Coloseni 1.13 noi „am fost strămutați în Împărăția Fiului dragostei Sale”. Însă această Împărăție nu este condusă cu putere și nu este văzută de toți oamenii, ci ea poartă un caracter ascuns sau, așa cum se spune mai bine în Matei 13.11, un caracter tainic. Apostolii au vestit pe deplin Împărăția lui Dumnezeu, și noi de asemenea suntem chemați prin misiune să facem ucenici în această Împărăție. Însă prin aceasta nu avem voie să punem pe aceeași treaptă Împărăția lui Dumnezeu cu Biserica. În § 3 dovedim că Împărăția lui Dumnezeu astăzi constă atât din credincioși adevărați cât și din simpli mărturisitori. În Scriptură Hristos nu este numit pentru timpul de acum nici Împărat al Bisericii, nici Împărat al Împărăției lui Dumnezeu, chiar dacă El este acum în cer încununat cu onoare și glorie (Evrei 2.5-9).⁵⁸
- Se spune: În Împărăția de o mie de ani trăiesc pe pământ credincioși⁵⁹ glorificați alături de aceia care încă nu au trupuri glorificate, deoarece ei au intrat vii din necazul cel mare în Împărăție.⁶⁰ Însă Scriptura învață: Toți creștinii înviați și glorificați vor domni din cer împreună cu Hristos (vezi § 10).
- Unii premilenianiști, de exemplu părinții Bisericii de demult (până aproximativ în anul 300 după Hristos), nu diferențiază în timp între prima etapă a revenirii lui Hristos, răpirea, și etapa a doua, venirea în putere și glorie.
- Alți premilenianiști nu fac o diferențiere esențială între Israel și Biserică (vezi în privința aceasta § 16.5).

17.14.2 Postmilenianismul

Întrebare: Dumneavoastră susțineți în cartea aceasta premilenianismul (așteptarea venirii unei Împărății a păcii de o mie de ani după revenirea lui Hristos). Care sunt după părerea dumneavoastră punctele slabe ale postmilenianismului?

---

⁵⁵ Amilenianism, din latină; *mille* = mie, *annus* = an, pre-silaba *a* ca negație.

⁵⁶ Postmilenianism, din latină; *post* = după, *mille* = mie, *annus* = an.

⁵⁷ Compară D. M. Lloyd-Jones, *Got tünd seine Gemeinde*, Friedberg (3L Verlag) 1997, pag. 259.

⁵⁸ În Faptele Apostolilor 17.7 iudeii spun că Pavel și Sila ar învăța că „ar fi un alt Împărat – Isus”. Aceasta o spun necredincioșii și nu permite concluzia că Pavel și Sila au predicat cuvânt cu cuvânt așa.

⁵⁹ Aceștia sunt credincioșii care au fost înviați și răpiți sau au fost răpiții fiind în viață (1 Tesaloniceni 4.16,17; Filipeni 3.21).

⁶⁰ Compară D. M. Lloyd-Jones, *Gott und seine Gemeinde*, Friedberg (3L Verlag) 1997, pag. 262; M. Kalisher, *Der Zeit voraus*, Jerusalem (Jerusalem Assembly – House of Redemption) 2007, pag. 27.

Definiție: Postmilenianismul este așteptarea revenirii lui Hristos după Împărăția de o mie de ani sau după o epocă de aur cu durată „desăvârșită”. El pornește de la premisa că făgăduințele de binecuvântare din Vechiul Testament se vor împlini într-o împărăție viitoare a păcii. O binecuvântare cu o dimensiune necunoscută se va extinde peste pământ; în felul acesta se vor împlini profețiile Vechiului Testament, care făgăduiesc binecuvântare pământească. Prin extinderea mare a Evangheliei lumea va fi condusă la o epocă de aur, la *sfârșitul* căreia Hristos va reveni și va fi *o înviere și o judecată*. Revenirea Domnului pentru ai Săi se lasă așteptată conform acestei interpretări încă cel puțin o mie de ani.

Combatere: Postmilenianismul răpește Bisericii așteptarea bucură a revenirii în curând a Domnului. Următoarele locuri din Biblie își pierd însemnătatea: Romani 13.11,12; 16.20; 1 Corinteni 1.4-7; 15.51,52; Filipeni 4.5; 1 Tesaloniceni 4.16,17; Evrei 10.24,25,37; Iacov 5.8; 1 Petru 4.7; 1 Ioan 2.18. Postmilenianismul are ca premisă faptul că lumea va fi călăuzită spre o epocă de aur viitoare prin răspândirea mesajului Evangheliei. Dacă însă citim parabolele din Matei 13 despre Împărăția cerurilor, vom descoperi acolo mai degrabă decădere și ruină în creștinătate (vezi § 3.4.2). Și 2 Tesaloniceni 2 vorbește clar despre o decădere, înainte să vină „ziua Domnului”, și nu despre o extindere a mesajului Evangheliei, înainte să înceapă o epocă de aur. Lucruri asemănătoare se pot găsi și în alte epistole ale apostolilor Pavel, Petru, Ioan și în epistola lui Iuda.

În zilele noastre postmilenianismul nu este mult răspândit. Însă acest fapt nu este un motiv să-l respingem în sine însuși, însă el explică de ce noi nu ne ocupăm mai mult cu el (vezi și expunerea cu privire la hermeneutică în § 17.14.3).

17.14.3 Amilenianismul

Întrebare: Care sunt după părerea dumneavoastră punctele slabe principale ale amilenianismului?

Definiție: Amilenianismul pornește de la premisa că profețiile referitoare la Împărăția păcii nu se vor împlini textual în viitor, ci ele se împlinesc astăzi în sens spiritual în Biserică. Unii văd aceste făgăduințe de binecuvântare împlinite în sfinții care sunt deja acum în cer.⁶¹ Numărul o mie din cartea Apocalipsa 20 nu este aplicat literalmente de către amilenianiști la durata Împărăției păcii, ci înseamnă numai o perioadă de timp „deplină”, la sfârșitul căreia diavolul va fi lăsat liber un timp scurt. Timpul care urmează după aceea este necazul cel mare. În continuare Hristos ar reveni și ar fi, ca și la postmilenianism, *o judecată și o înviere*.⁶² Amilenianismul nu cunoaște o așteptare specială a unei Împărății a păcii. Următorul eveniment mare este pentru unii amilenianiști necazul cel mare și după aceea revenirea lui Hristos și starea veșnică. Și aici sunt mai multe variante.

Combatere: Amilenianismul clădește pe o interpretare cu totul deosebită a capitolelor 19 și 20 din cartea Apocalipsa. În timp ce premilenianiștii interpretează aceste capitole cronologic, pentru amilenianiști s-a ajuns la sfârșitul lumii și cu capitolul 19.15 la judecata de apoi. Apocalipsa ar descrie după aceea numai ceea ce se va petrece cu diavolul și cu judecata de apoi.⁶³ Această interpretare însă trece cu vederea faptul că după „călcarea „teascului vinului

---

⁶¹ De exemplu Warfield și Floyd Hamilton, vezi C. C. Ryrie, *Die Bibel verstehen*, Dillenburg (Christliche Verlagsgesellschaft) 1999, pag. 495.

⁶² Compară D. M. Lloyd-Jones, *Gott und seine Gemeinde*, Friedberg (3L Verlag) 1997, pag. 281.

⁶³ Idem, pag. 274.

furiei mâniei lui Dumnezeu” (Apocalipsa 19.15) nu urmează judecata de apoi, ci războiul împotriva fiarei și împotriva împăraților pământului (Apocalipsa 19.19-21). Judecata de apoi poate fi aici fictiv citită.

În afară de aceasta această interpretare nu ține seama, că o *judecată de apoi*, așa cum o așteaptă amilenianiștii, nici nu există. Amilenianiștii așteaptă o *înviere* și o *judecată*. Apocalipsa 20 vorbește dimpotrivă de o *întâia înviere* și de o *moarte a doua* (vezi detaliat § 20). Între prima înviere, învierea pentru viață, de care au parte numai credincioșii, și învierea morților pentru judecată (Apocalipsa 20.11-15) sunt cel puțin o mie de ani sau cel puțin un timp lung al Împărăției păcii (Apocalipsa 20.7; vezi § 20). În loc să privească cronologic capitolele 19 și 20, ceea ce după părerea noastră contextul arată clar și precis aceasta, amilenianistul scoate din context aceste versete.

Începând cu capitolul 19 unele pasaje încep cu cuvintele „și am văzut” sau „și am auzit”. Aceasta arată spre cronologia evenimentelor din aceste versete. Nu este nici un motiv pentru care aceste versete să nu trebuiască să fie înțelese cronologic. În cartea Apocalipsa sunt după cum se știe pasaje care nu totdeauna descriu derulări cronologice ale evenimentelor. În aceste cazuri însă se recunosc din context motive plauzibile pentru aceasta. Ca exemplu să redăm Apocalipsa 21, unde în primele opt versete este descrisă starea veșnică și începând cu versetul 9 se reprojecțează înapoi în Împărăția de o mie de ani. În starea veșnică nu se va găsi nimic „întinat și nici cine practică urâciune și minciună”, însă în Împărăția de o mie de ani toate acestea vor fi în afara Ierusalimului⁶⁴ (compară cu Isaia 65.20,25b; Apocalipsa 21.27). Un astfel de motiv convingător, care să ne facă să înțelegem că pasajul nu poate fi înțeles cronologic, nu găsim la trecerea de la capitolul 19 la capitolul 20.

În Apocalipsa 19 și 20 putem recunoaște următoarea cronologie a evenimentelor:

1. Nunta Mielului are loc (capitolul 19.7-9).
2. Revenirea lui Hristos: El va reveni pe un cal alb și va face război (capitolul 19.11-14).
3. Furia și mânia lui Dumnezeu se va ridica (capitolul 10.15-19); însă aceasta nu este încă judecata de apoi.⁶⁵
4. Fiara și profetul fals sunt prinși și aruncați în iazul de foc (capitolul 19.20).
5. Restul celor care s-au răzvrătit împotriva Domnului vor fi omorâți (capitolul 19.21).
6. Diavolul este legat (capitolul 20.1-3).
7. Martirii din timpul necazului cel mare sunt aduși la viață și domnesc împreună cu Hristos o mie de ani (capitolul 20.4-6).
8. Diavolul este lăsat liber pentru scurt timp și înșală națiunile, înainte ca el să fie aruncat definitiv în iazul de foc (capitolul 20.7-10).
9. Are loc judecata morților care au murit necredincioși (capitolul 20.11-15).

Cum poate fi, întrebă amilenianistul, că după o mie de ani de pace să aibă loc o răzvrățire împotriva lui Hristos, Împăratul? La această întrebare se poate răspunde ușor, dacă se ține seama de faptele următoare: unii oameni intră vii în Împărăția păcii (Matei 25.31 și versetele următoare). Ei sunt aceia care în timpul de necaz se declară de partea poporului Israel sau cred mesajul Evangheliei referitoare la Împărăție propovăduite de iudeii credincioși și au supraviețuit judecățile din timpul necazului cel mare. Însă în timpul celor o mie de ani se vor

---

⁶⁴ Acolo vor locui numai israeliții născuți din nou.

⁶⁵ Vezi contrariul D. M. Lloyd-Jones, *Gott und seine Gemeinde*, Friedberg (3L Verlag) 1997, pag. 274.

naște mulți oameni în Împărăția păcii, în care păcatul va locui așa cum locuiește în oamenii din zilele noastre. Însă păcatul nu va deveni așa de vizibil cum este astăzi, deoarece diavolul va fi legat în acest timp, potrivit cu Apocalipsa 20.2,3, și drept urmare nu va mai putea înșela națiunile. Când însă la sfârșitul celor o mie de ani el va fi dezlegat, el va găsi puncte de legătură la aceia care nu s-au întors din toată inima la Hristos, ci s-au supus numai în exterior (compară cu Psalm 66.3).

S-ar putea să surprindă pe unii că în împărăția păcii va fi încă păcat, însă această realitate este mărturisită în Psalmul 101.8; Isaia 65.17-10 și Zaharia 14.17. Și în Împărăția păcii vor fi mereu oameni care vor trebui să moară din cauza faptelor lor păcătoase (Isaia 65.20; Psalm 101.8). Și la sfârșitul Împărăției de o mie de ani se va arăta iarăși, că omul prin natura lui nu este bun de nimic, că natura lui nici după o mie de ani de absență a diavolului nu s-a îmbunătățit. De îndată ce satan este dezlegat, el va găsi în natura omului iarăși un aliat, și anume la aceia care nu sunt născuți din nou. Dar mulțumiri fie aduse lui Dumnezeu – Domnul Isus a devenit Mielul lui Dumnezeu, „care ridică păcatul lumii” (Ioan 1.29). Aceasta va deveni în chip desăvârșit adevărat în starea veșnică.

Amilenianiștii la rândul lor trebuie să dea un răspuns clar la întrebarea următoare: De ce vorbește Isaia 65.17-20 după părerea lor despre starea veșnică, cu toate că acolo sunt încă oameni care trebuie să moară (versetul 20)? Însă potrivit cu Apocalipsa 21.1-8 marea caracteristică a stării veșnice este tocmai faptul că „moartea nu va mai fi” (versetul 4), pentru că ea a fost mai înainte aruncată în iazul de foc (Apocalipsa 20.14).

Unele remarci cu privire la hermeneutică⁶⁶: dacă vorbim despre hermeneutica consecventă și nu vrem să interpretăm Biblia samavolnic, atunci trebuia ca metoda de interpretare să fie principial aceeași pentru toate cărțile Bibliei. În privința aceasta amilenianismul și postmilenianismul folosesc însă altă metodă hermeneutică: ei folosesc pentru interpretarea Vechiului Testament o altă cheie hermeneutică decât pentru interpretarea Noului Testament. Chiar și în cadrul interpretării Vechiului Testament folosesc diferite metode de interpretare. Dacă se dorește înțelegerea cărților istorice din Vechiul Testament în sens *literal*, la interpretarea cărților profetice ale Vechiului Testament renunță la această regulă și ele sunt interpretate în *sens figurat*.⁶⁷

În privința aceasta premilenianismul este mai consecvent. El interpretează literal atât cărțile istorice cât și cărțile profetice ale Bibliei și nu respinge limbajul simbolic (vezi § 7). În afară de aceasta mulți premilenianiști citesc *întreg* Vechiul Testament și *în sens figurat*, aceasta înseamnă, ei aplică atât cărțile istorice cât și cele profetice la timpul nostru și învață prin tipologie și din principiile pe care Dumnezeu ni le dă prin aceste cărți.

Atât în amilenianism cât și în postmilenianism se găsește o interpretare proprie a Scripturii: deoarece nu se diferențiază între poporul Israel și Biserică, drept urmare trebuie ca locurile din Scriptură, care se referă clar la poporul Israel, să fie interpretate cu referire la Biserică, ca prin aceasta să se potrivească în sistemul doctrinar respectiv. Un exemplu: în timp ce *poporul Israel* este numit în Osea 1 „Lo-Ami” (nu este popor al Meu) ca urmare a judecății lui Dumnezeu pentru neascultarea lui, ar trebui după această concepție să se întoarcă înapoi un

---

⁶⁶ Hermeneutica se preocupă cu întrebarea: „Cum interpretez eu Scriptura?”

⁶⁷ Amilenianistul Floyd Hamilton recunoaște: „O interpretare literală a promisiunilor din Vechiul Testament redă exact acea imagine a unei domnii pământești a lui Mesia, așa cum premilenianiștii și-o imaginează” (în *The Basis of Millennial Faith*, Grand Rapids [Eerdmans 1942], pag. 38, citat în C. C. Ryrie, *Die Bibel verstehen*, Dillenburg [Christliche Verlagsgesellschaft], 199, pag. 496) (tradus).

popor (vezi Osea 2) care niciodată nu a fost lepădat: Biserica. Dar de unde să se întoarcă Biserica? Biserica constă în majoritate din ne-iudei, care niciodată nu au fost lepădați de Dumnezeu, așa cum este descris în Osea 1!

În afară de aceasta în interpretare ne lovim de problema de a trebui să înțelegem literal o parte a profeției, în timp ce cealaltă parte trebuie înțeleasă în sens figurat, pentru a sprijini sistemul doctrinar propriu – și aceasta deseori în unul și același pasaj (de exemplu Zaharia 3.8-10; 6.12 și versetele următoare; 9.9 și versetele următoare). Să arătăm acest fel de interpretare pe baza textului din Zaharia 9.9 și versetele următoare: „Bucură-te foarte mult, fiică a Sionului! Strigă de bucurie, fiică a Ierusalimului! Iată, Împăratul tău vine la tine; El este drept și aduce mântuire, este smerit și călare pe un măgar, chiar pe un măgăruș, mânzul unei măgărițe. Și voi nimici carele din Efraim și caii din Ierusalim și arcul de război va fi nimicit. Și El va vorbi națiunilor de pace; și stăpânirea Lui va fi de la mare până la mare și de la râu până la marginile pământului.” Prima parte s-a împlinit deja literal, în timp ce partea a doua așteaptă împlinirea ei literală. Nu are nici un sens să înțelegem prima parte literal și a doua parte în sens figurat.

Un alt loc din Scriptură, Isaia 61.1,2 l-a citit cândva Domnul Însuși în sinagogă (vezi Luca 4.18): „Duhul Domnului Dumnezeu este peste Mine, pentru că Domnul M-a uns ca să aduc o veste bună celor blânzi. M-a trimis să leg rănilor celor cu inima zdrobită, să vestesc eliberare celor captivi și deschidere a închisorii celor încătușați; să vestesc anul de îndurare al Domnului și ziua răzbunării Dumnezeului nostru; ca să mângâi pe toți cei care jelesc.” Aici Domnul citează numai prima parte și lasă la o parte „ziua răzbunării Dumnezeului nostru”, deoarece cu venirea Sa s-a împlinit numai primul verset și versetul al doilea așteaptă împlinirea.

La interpretarea Bibliei nu se poate proceda așa de inconsecvent și primul verset să fie interpretat literal și versetul al doilea în sens spiritual. Toate locurile care vorbesc despre faptul că poporul Israel va fi pus peste națiuni și va fi un canal de binecuvântare pentru națiuni, nu pot fi puse în concordanță cu timpul Bisericii. În timpul Bisericii este valabil: „... nici iudeu nici grec”, ci toți sunt „*una* în Hristos” (Galateni 3.28).

Deseori se aude afirmația: taina, care nu era încă cunoscută în Vechiul Testament, constă în aceea că Israel a fost pus la o parte și de aceea Biserica a ocupat locul lui Israel. Dar nici această părere nu este convingătoare, căci în definitiv ar însemna că Dumnezeu Și-a schimbat făgăduințele pentru Israel, sau le-a retras. Dar dacă Dumnezeu Își schimbă făgăduințele față de Israel, atunci putem noi creștinii fi siguri că El nu-Și va schimba făgăduințele și față de noi sau chiar le retrage complet? Un gând îngrozitor! În afară de aceasta, este drept să aplicăm la Biserica tot blestemul asupra lui Israel și binecuvântarea deplină (restaurarea)?

Este neapărat necesar să cercetăm ce indicii ne dă Cuvântul lui Dumnezeu pentru interpretarea Scripturii, pentru a ne fi clar cu privire la interpretarea consecventă a Scripturii. În § 7 ne ocupăm detaliat cu această temă.